

ČASOPIS Keltoviny

51. číslo

27. února

Hezké ráno, odpoledne, večer, den, i noc 😊.

Práce spojená s hledáním informací o historii práskání bičem obsahuje i komunikaci s lidmi z jiných zemí a věřte, že to občas stojí za to. Prozatím jsme si povídali s Němci a Italy. Každý přidal něco ze své historie a tyto informace se již brzy objeví na stránkách www.historiepraskanibicem.cz. Věděli jste, že třeba v Rusku je zvykem vyháňet zlé síly z postele novomanželů bičem?

Jinak nás již brzy uvidíte na venkovních akcích. Tedy doufejme. Vše se odvíjí od aktuální situace. První potvrzenou akcí je 9. dubna „Vypráskaná sobota“ (pozn. název není náš, my ho nevymysleli) a o dalších akcích se dozvíte na našich internetových stránkách a na Facebooku.

Redaktoři pilně přes Vánoce a začátek roku připravovali své příspěvky, které si nyní můžete přečíst. Některé (série) článků měly původně končit v padesátém čísle, ale nakonec se ještě našla témata, čím pokračovat. Takže seriál o historii práskání bičem končit nebude, stejně jako rubrika o hradech. Pokračují seriály Prokletí pocestného, Zase tie prázdniny i Deník jedné obyčejné mámy. Nepřijdete ani o pohádky s Jeňoule a Laďoule. Opět se zamotají do kouzel, tak, jak to umí jen oni dva 😊. Tak vzhůru do čtení.

Martina Štůla

Obsah čísla 51.:

2	OBSAH, slovo úvodem	22	BÁSNIČKY pro všechny lidičky
3	BIČE, VŠUDE KAM SE PODÍVÁŠ
<i>Tradice práskání bičem 1</i>		<i>Valentýn</i>
4	ZASE TIE PRÁZDNINY
<i>Třetí díl</i>		<i>Lesní svět</i>
7	JEŇOULE A LAĐOULE
<i>Vítej jaro</i>		<i>Včelí</i>
8	ČTENÁŘSKÝ DENÍK
<i>Doktor od Jezera hrochů</i>	23	KAMENICKÁ HUŤ
<i>Kamenické značky</i>
9	OD HRADU KE HRADU
<i>Hranice naší země</i>	25	ROZHOVOR
<i>Spisovatelka Michaela Dvořáková</i>
12	FEJETONY VÁŽNĚ NEVÁŽNĚ
<i>Mudrc, který se udrč</i>	27	PŘÍBĚHY PLNÉ FANTASIE
<i>Starý hrdina</i>
12	ČESKÁ NEJ...
<i>Podeváté</i>	30	PROKLETÍ POCESTNÉHO
<i>18. část</i>
13	DENÍK JEDNÉ OBYČEJNÉ MÁMY
<i>Část šestá</i>	32	MEZI POHÁDKAMI
<i>Holub Václav</i>
15	HISTORIE
<i>Agent 007 – James Bond</i>	34	BEZPEČNÉ CESTY
<i>Přípravy před jízdou</i>
17	ČTENÍ PRO VŠECHNY
<i>Pramáti Borotínů</i>	35	KOMIKS ZOMBÍK
<i>16 - 18</i>
19	BYLINKY, nejen pro naše babičky
<i>Jaro za dveřmi</i>	36	TIRÁŽ
<i>aneb kdo nám píše...</i>

Biče, všude kam se podíváš

6. díl - Tradice práskání bičem 1

Článek připravil Martin Štulla

informace sesbírány pro projekt o historii práskání bičem

Jak již víme, bič byl hlavně pracovním nástrojem na domestikovaná zvířata a bohužel také na lidi, v rámci trestu. **Biče se u nás ale také používaly na řadu rituálů a prakticky v každé vesnické chalupě (spíše v každém statku, kde byl povoz) nějaký ten bič měli a všichni čeledíni s ním uměli zacházet.** Z ochranné funkce se vyvinuly i domněnky o pozitivním účinku hluku, které se staly nedílnou součástí obřadního hlučení (přivolání prosperity hospodářství, zdraví i plodnosti). Hlukové projevy byly navozovány v rámci obyčejů výročního a rodinného obřadního cyklu. Od počátku Adventu až po Velikonoce se tak můžeme setkat s řadou koledních obchůzek, jejichž účastníci hlučeli řetězy, zvony, hrkačkami a také biči.

U nás existovalo několik druhů bičů. Bejkovce, Hončíky a další... Například tzv. formanský bič, u kterého byl, kromě kouzelné moci, oceňován jeho vzhled, zejména vybarvovaná a vyřezávaná barva bičiště. Lidé věřili, že těmito biči bylo možné znehybnět cizí záprah, nebo donutit koně k převezení nadměrného nákladu. Dále u nás používali biče kočí, kteří cestovali „dálkovou“ trasu. Na kozlíku jim za parůžek visel tzv. hunter (lovecký bič), který se sloužíval nejen k nahánění zvěře. Používal se na odehnání toulavých psů, vlků, často s ním přetáhli dotěrného pobudu či lapku. Na Rýmařovsku je pověst ze 17. století o kočím, který zlikvidoval bičem loupežníka, který přepadl kočár s místní šlechtičnou (případ Tylovské kaple). Pastýřský bič byl také opředen početnými pověrami. Jeho zvuk měl čarovnou moc, kterou měly způsobovat kromě práskání i byliny, které se ukrývaly do dutiny rukojetě. Rukojeť mohla být zdobena vyrytými tajemnými symboly, které měly rovněž magickou moc. Obecní pastýři se zástupcům obce zavazovali, že budu práskáním biče vyhánět ze dvorů a ze vsi všechny zlé síly a bytosti, a pomocí čarovné moci biče také ochraňovat svěřený dobytek. Období prvních měsíců bylo proto v dávných pohanských dobách spojeno s bujarými oslavami a rituály, které měly zahnat zlé zimní duchy, zajistit zdraví, prosperitu, spokojenost, přivolat jaro, oslavovat nový život a probudit plodivou sílu přírody.

SVATEBNÍ PRÁSKÁNÍ BIČEM

Podle svatební tradice dříve řehtali koně, zvonilo se zvony, práskalo se biči, a to vše mělo za úkol odehnat od ženicha a nevěsty zlé duchy. Rámusí se tedy novomanželům pro štěstí, typicky po obřadu, když svatební kolona odjíždí na oběd či hostinu. Protože se koně dnes schovávají pod kapotami aut (a bič vytasí nevěsta na ženicha až po svatbě), svatební konvoj na počest novomanželů troubí. Protijedoucí auta mohou odpovídat. Je to zkrátka jedinečná příležitost, jak si jednou užít opravdu impozantní cestování.

Druhý zvyk je spojen s chomoutem a bičem. Chomout může ženich dostat na krk. Jde o lidový zvyk symbolizující svázání manželstvím. Nevěsta dostane bič na znamení toho, kdo bude v manželství držet otěže 😊.

Pokračování příště...

Třetí díl

Článek pripravila Mária Kalincová
Vlastní autorská tvorba redaktorky

„Mamí, Tomáš mi nadáva!“

„Ona mi furt berie mobil!“

„Chcem sa zahlať hlu!“

„Mami, povedz jej, nech mi dá pokoj!“

„Mamí, Julko si pldol!“

Takéto a podobné výkriky sa v aute ozývali počas poslednej hodiny a Simona už nemala energiu na to, aby donekonečna robila medzi deťmi policajta. Obrnila sa trpezlivosťou a rozhodla sa, že už na nich nebude reagovať. Skôr či neskôr ich to prejde a prestanú.

Darilo sa jej to do chvíle, pokiaľ Jurko nezahlásil, že mu treba kakať. Vtedy vyhlásila pohotovosť. Zastavila na najbližšom odpočívadle, odpútala syna a utekala s ním do najbližších kríkov. Našťastie to stihli.

Keď sa vrátili k autu, pripútala Jurka do autosedačky, požiadala Michala o výmenu a sadla si na miesto spolujazdca. Tomášovi vzala mobil, Lucke strčila do ruky obľúbenú obrázkovú knižku a Jurkovi plyšáka. Každé z detí ešte vyfasovalo po jednej, dvoch čokoládových buchtách.

„A kým nebudeme na mieste, nechcem počuť ani slovo. Žiadna hádka, nič. V opačnom prípade ocko okamžite zastaví a vystupujete z auta. Už mám toho fakt dosť. Rozumeli sme sa?“

Keď sa na zadných sedadlách ozvalo nesúhlasné zamrňčanie, usmiala sa. Zobrali to na vedomie. Pripútala sa a otočila sa k manželovi. „Môžeme pokračovať. Najbližšie stojíme až v Pomorí.“

Michal zaparkoval pred apartmánovým domom. „Sme na mieste,“ oznámil úplne zbytočne, vzhľadom na to, že nadšené deti sa začali dobýjať z auta.

„Lucka, Jurko, upokojte sa,“ zahriakla ich Simona a sama pomaly vystúpila. Okamžite dostala facku v podobe horúceho vzduchu, presýteného vôňou soli. Zhlboka sa nadýchla a vychutnávala si posledné sekundy pokojnej atmosféry, kým deti sedeli bezpečne pripútané v aute. Po chvíli otvorila dvere a odpútala Jurka a po ňom Lucku. „Ty hádam zvládneš vystúpiť aj sám, mladý pán,“ zavrčala Tomášovým smerom. „Alebo ti treba dať písomné predvolanie?“

„Nie,“ zahundral chlapec a odložil si mobil do vrecka na kraťasoch. „Už idem.“

„Hulá, už sme v Bulhalsku,“ výskala Lucka a nechýbalo veľa, aby sa nerozbehla preč. Simona ju v poslednej chvíli zadržala.

„Obaja stojte tu,“ zasyčala na mladšie deti. „Ocko zistí, či sa už môžeme ubytovať, vy zatiaľ počkajte so mnou.“

„Tak dobre,“ vzdychla Lucka a sadla si na obrubník.

„Okej, zavolám Martinovi, či už dorazili,“ rozhodol sa Michal a vybral telefón z držiaka na prednom skle.

Chvíľu trvalo, kým sa na druhej strane ozval kolegov unavený hlas. „No čo je? Zobudil si ma.“

„Už sme pred apartmánom, ste tu už aj vy?“

„Kde by sme asi tak boli? Hybajte dnu.“

„Kedy pôjdeme k molu?“ dobiedzala Lucka krátko po ubytovaní sa.

„Zlatko, my s ockom si potrebujeme oddýchnuť. Chod' sa hrať alebo si kresliť.“

„Ja sa chcem ísť kúpať.“

„Luci, fakt nevládzem,“ zavrčala Simona. „Tak povedz Tomášovi, nech vám pustí rozprávku,“ zamumlala unavene, dúfajúc, že to ich aspoň na hodinku zabaví a bude si môcť trochu zdriemnuť.

Práve sa ponorila do osviežujúceho spánku, keď sa apartmánom ozval hrozný krik.

„Tomáš! Plečo si to vypoľ? Ja chcem pozelať!“ zlostila sa nahnevaná Lucka.

„Ale mňa to nudí!“ bránil sa chlapec. „Nebudem počúvať takú detskú debilinu!“

„Elza nie je debilina,“ odsekla so slzami v očiach Lucka. Odrazu, akoby si uvedomila, čo Tomáš povedal, skríkla: „Mamí, Tomáš nadáva!“

A bolo po spaní. Simona sa unavene dovliekla do obývacej časti a zlovestne zastala medzi dverami.

„Vy dvaja,“ zahučala. „Bud' sa začnete správať normálne, alebo hneď zajtra ráno ideme domov.“

Lucka zafňukala, no Tomáš si z toho ťažkú hlavu nerobil. „Ja s tým problém nemám,“ drzo sa zaškeril.

„Nebud' drzý, mladý pán,“ varovala ho. „To, že si sem nechcel ísť ešte neznamená, že nám to všetkým pokazíš. Ak sa kvôli tebe vrátíme predčasne, zadržím ti vreckové dovedy, pokiaľ nám nesplatíš stratu.“

„To by si neurobila.“

„Stavíš sa?“

Kráčali uličkou k pláži, obložený nafukovačkami a plážovou taškou plnou samých *potrebných* vecí. Lucka s Jurkom nadšene poskakovali naokolo a Tomáš za nimi kráčal s unudeným výrazom. Hoci bolo popoludnie, slnko utešene páľilo a Simona sa vliekla z nohy na nohu. Čím bližšie boli k moru, tým silnejšie cítila slaný morský vzduch a zhlboka dýchala.

„Ach, túto vôňu milujem. Tak mi to už chýbalo,“ vzdychla si. Faktom bolo, že posledných šesť rokov neboli na žiadnej dovolenke. Naozaj to už potrebovala ako soľ, hoci vedela, že vo svojom štádiu tehotenstva si ju neužije tak ako by si priala. Ale lepšie ako nič, no nie?

Pár metrov od mora prezieravo chytila Lucku a Jurka za ruku. „Držte sa pri mne, inak dostanete na zadok. Do vody pôjdeme hneď ako sa zložíme na pláži.“

Po chvíli prechádzania plnou plážou Michal zastal na nevel'kom priestore medzi dvomi osuškami. „Zložme sa tu, viac miesta už asi nenájdeme,“ rozhodol. „Nie je to až tak d'aleko od vody a aha, tu neďaleko je aj bufet. Budeme mať veci pod dohľadom.“

„Okej,“ úľavne vydýchla Simona. Rozprestrela deku, Michal postavil slnečník a Lucka šmarila do piesku vedierko s formičkami.

„Ideme sa kúpať!“ šťastne zvýskla a rozbehla sa do vody.

„Tomáš, neplávaj veľmi ďaleko! Lucka, prestaň ma obhadzovať tým pieskom! A nie... Sama ísť do vody nesmieš! Jurko, netreba ti cikať?“ Simona už hodinu nerobila nič iné, len sledovala všetko s očami na stopkách. Aj keď s tým od začiatku počítala, začínalo ju to unavovať. Tak rada by sa zložila na deku a oddýchla si.

„Mami, poďme sa kúpať,“ žobronila Lucka a snažila sa ju dostať do vody.

„Nie, Lucinka, s týmto veľkým bruškom sa mi plávať nedá, môžem byť len tu na brehu,“ vysvetľovala a sediac na vlhkom piesku, obmývanom vlnami, nastavila tvár čochvíľ a zapadajúcemu slnku a jedným očkom neustále sledovala Tomáša. „Počkaj na ocka, on ťa vezme.“

„A kde je ocko?“

„Išiel do bufetu, ale o chvíľu sa vráti.“ Musí, pre vlastné dobro, inak sa z jeho detí čoskoro stanú polosiroty. „Jurko, no tak... Piesok sa nepapá,“ zamračila sa pri pohľade na mladšieho syna. „Ak si hladný, v taške mám nejaké ovocie.“

V tej chvíli sa plážou rozľahol hlas predavača kukurice. Ovocie razom ostalo zabudnuté.

„Mamí, ja chcem kukuličku!“ zvyškla Lucka a Jurko sa k nej okamžite pridal.

„Tak čo s vami,“ vzdychla si, postavila sa a zamierila k deke po peňaženku. „Len aby ste ju aj zjedli.“

Dostať deti z pláže sa Simone spočiatku videlo ako nadľudské úsilie. Lucka sa odmietala pohnúť od svojich koláčikov z piesku, Jurko zanovito trval na tom, že sa chce ešte čľapkať v mori, akurát Tomášovi bolo, podľa jeho slov, všetko úplne jedno. Simona musela vynaložiť veľa snahy, aby ich presvedčila. „Lucka, Jurko, zajtra sem prídeme zase, nebojte sa. Ale s ockom by sme radi dnes ešte preskúmali mestečko a zistili, čo všetko sa tu bude dať ešte podniknúť. A pôjdeme sa napapať, nie si ešte hladná?“ Dievčatko odmietavo pokrútilo hlavou. „Ani nie si zvedavá, čo všetko sa v mestečku nachádza? Napríklad nejaké parky, preliezky, možno kolotoče...“

„Áno, kolotoče!“ Lucke sa rozžiarili očka a Simona vedela, že v tej chvíli vyhrala. Zábavnými parkami a ich atrakciami bola Lucka úplne posadnutá.

„Tak super, poď, zbalíme formičky a pôjdeme sa osprchovať a trochu si oddýchnuť, aby sme potom mohli vyraziť. Dobré?“

„Doble.“

Misia splnená. Čo na tom, že večer ešte príde o nervy.

Usadili sa na terase útulnej reštaurácie na promenáde. Ledva si objednali, Lucka sa začala ošívvať. „Tleba mi kakať,“ zvolala dost nahlas.

Simona mala chuť prepadnúť sa pod zem.

Vzala dcéru za ruku a zmizli na dámskych toaletách.

Zajtra pôjdu radšej inde.

„Čo furt riešiš?“ Michal absolútne nerozumel Simoninmu vyšil'ovaniu. „Sme v Bulharsku, nie na Slovensku, pochybujem, že nám tu niekto rozumie.“

„Ale nemôžeš to ani vylúčiť,“ odvrkla Simona a neustále sa obzerala, či na nich niekto divne nezíza. „Kolegyňa kedysi spomínala, že -“

„Kašli na kolegyňu,“ zasyčal Michal naštvane. „A keby aj, môže ti byť jedno, čo si myslia. Tak nerieš hovadiny a radšej dávaj pozor na Lucku, práve si na šaty vyliala polovicu džúsu.“

„Do šlaka,“ potichu zahřešila a vlhčeným obrúskom sa pokúsila odstrániť červenú škvrnu.
„Luci, no ty teda vyzeráš...“
„Dá sa to oplať, však?“ s nádejou sa opýtalo dievčatko.
„Jasne, že dá, ale nabudúce si dávaj väčší pozor.“
A to ešte nepriniesli jedlo. Špagety bolognese. Bolo nepochybné, že Luckine šaty počas dovolenky dostanú zabrať.

Po večeri sa túlili uličkami mesta až kým nenatrafili na malý zábavný park.
„Mamí, kolotoče!“ užasnuto zvýskla Lucka. Očká jej úplne žiarili.
„Cuklová vata!“ skríkol Jurko a okamžite sa rozbehol daným smerom.
„A tlampolína! Skákací hlad! Maminka, však môžem naň ísť?“ žobronila Lucka.
„Dnes môžete ísť každý na jeden, aby vám ostalo niečo aj na ďalšie dni.“
„Môžem ísť na ten Extreme?“ ozval sa Tomáš.
Simona sa pozrela smerom kam ukazoval a takmer predčasne porodila.
Pokračovanie príštíe...

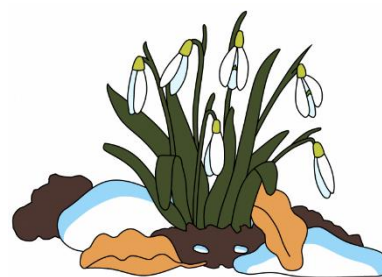
Jeňoule a Lad'oule,

malí čarodějové z chaloupky uprostřed lesů

Vítej jaro

*Pohádku připravila Martina Kovářová
Vlastní autorská tvorba redaktorky*

Sníh už pomalu roztál, sluníčko hřálo o trošičku víc jak v zimě a začaly vykukovat první květinčky. Jaro měli naši čarodějové moc rádi. Vše krásně vonělo, rostlo všude spoustu bylinek nejen do čaje, ale i k čarování. Vždy když byl první jarní den, chodili čarodějové na jarní slavnost. Vzali si na sebe pláště a klobouky. A vydali se na palouček. Tam se každý rok v první jarní den scházeli všichni čarodějové a čarodějky, zvířátka, víly a všechny kouzelné bytosti. Cvrčkové hráli na housličky, žabky utvořily žabí sbor. Každá kouzelná bytost donesla něco dobrého na zub podle svého gusta. Víly tancovaly všem pro radost. Čarodějové kouzlili a předváděli všem, co se za uplynulý rok naučili. Zkrátka byl to báječný jarní den, který si užil úplně každý.

Když pak přišla půlnoc, nejstarší čaroděj rozdělal oheň, ostatní vytvořili kruh, chytli se za ruce a tancovali kolem něj. Byl to kouzelný večer. Jeňoule a Lad'oule, byli vždy nadšení, že se mohou předvést před ostatními a zároveň se něco nového naučit. Večer začal, hudba hrála, světlušky svítily společně s lampiony. Všude to vonělo různými dobrotami. Zkrátka slavnost, jak má být. Ale to by nebyl Jeňoula a Lad'oule, aby něco neprovedli.

Když hlavní čaroděj Hrombura zapaloval vatru, nějak se mu neustále nedařilo. „Nepomůžeme mu?“ Mrkli oba na sebe. „Čury mury velké chmury, je tu velká zima, oheň by byl prima.“ Jenže Jeňoule to zařikávání zřejmě nějak popletl a místo zapáleného ohně se objevil velký kopec sněhu. „Co to má znamenat? Co se děje? Kde je oheň? Kdo

to spískal?" Pokřikovali všichni, jeden přes druhého. Jeňoule a Lad'oule začali nenápadně couvat a ustupovat. „Kampak, kampak, vy dva!“ Zatvářil se přísně Hrombura. „No my nikam nejdeme, jen jsme si říkali, že si dáme něco dobrého a zrovna jsme se chystali k hostině.“ Vymlouvali se. „To se mi nějak nechce zdát! Máte tohle na starosti? A žádné vymlouvání!“ Oba přikývli. Čekali, že je sám velký Hrombura ze slavnosti vyhodí. Ten však udělal něco nečekaného. Začal se hrozně smát, na celé kolo. Postupně se k němu přidali i ostatní. „Tak když už tu máme ten kopec sněhu, tak hurá na něj!“ Nakonec z toho byla pěkná jarní klouzačka a koulovačka. Čarodějové se vrátili domů unavení, ale spokojení. A už teď se těšili na příští rok. I když se jim to trošku opět vymklo z rukou, ale to k těm dvěma už tak nějak patří...

Doktor od Jezera hrochů – Miloslav Švandrlík

Článek napsala a připravila Katka Hrabáková

Zdravím Vás milí čtenáři,

Jistě jste se již těšili na to, kterou knihu vyberu tentokrát. Tentokrát zabrousíme do naší krásné, ryze české literatury. Mám ráda náš český humor, a tak jsem vybrala knihu Doktor od Jezera hrochů. U knihy jsem se docela nasmála. Určitě si vybavíte bázlivého doktora Dobeška, jeho manželku a jeho tchýni, která roznáší drby, kde jen může a celý barák jí nemůže vystát.

Jistě víte, že kniha byla také zfilmována, ale bohužel africká část filmu je zoufale krátká, v knize je toho z té Afriky více, proto se mně osobně líbila více kniha než film od pana režiséra Trošky. Tahle knížka je prostě klasická oddechovka na odpočinek.

Na Databázi knih má tato kniha hodnocení 77 %, osobně bych jí dala trochu více. Ale už pojďme konečně na samotný obsah knihy.

Příběh vypráví o pracovitém, ale bázlivém lékaři Čenkově Dobeškovi, kterého se jeho žena Zuzana, s tchýní Marií Košvancovou, snaží dostkat k nějakému většímu úspěchu. Čeněk má doma i v práci kvůli své povaze peklo, ale snaží se vše pouštět jedním uchem tam a druhým ven. Manželka s tchýní a s kamarádem Čenka, doktorem Karlem Pištělákem, dostkají Čenka k pracovnímu odletu do Afriky, kde má pracovat jako doktor v tamním středisku. Bohužel, Čeněk se bojí snad úplně všeho, před odletem dostane 11 injekcí, při kterých omdlévá. Do letadla Čenka dostanou pod vlivem alkoholu a pod dozorem krásné a milé letušky Lenky Ulverové. Čeněk v letadle usne a probere se až při mezizastávce v Londýně. Čeněk si začne povídat s Lenkou a nadále se sbližují. Letadlo nakonec úspěšně přistane na letišti v Africe u Jezera hrochů, kde Čenka vyzvedne pracovník místní nemocnice, Čech Venda Mañas, který ho odveze do cíle jeho cesty. Čeněk se po příjezdu se zdravotní sestrou Zdenou Rdoobjlovou, které říkají dutý makaron.

Doktor je povahou opravdu smolař a v nemocnici stráví jen jednu noc a ráno. Když se chce Čeněk ráno oholit, rozbije se mu strojek, a tak použije darované britvy od jeho tchýně. Při holení si chce Čeněk sednout na stoličku, ale k jeho smůle si nevšimne, že je na ní stočená užovka a ta ho kousne do zadku. Doktor hada považuje za smrtelně jedovatou mambu a v záchvatu paniky si britvou uřízne půl zadku. Zaměstnanci nemocnice ho uslyší křičet a přiběhnou se podívat, co se děje. Doktora najdou v tratolišti krve a u něj hada.

Čeněkovi zastaví krvácení a jelikož v Africe mají nejbližší nemocnici daleko, tak ho Venda odveze zpět na letiště a tím samým letadlem, kterým Čeněk přiletěl, ho pošlou zpět do Prahy. Čeněk se znovu setkává s Lenkou a tentokrát se jí vyzná, že ji miluje. Čeněk nakonec skončí v nemocnici ve Střešovicích, kde před odletem pracoval. Na pokoji potká další dva pacienty, ale ti mu spíše lezou na nervy. Čeněk má i několik ženských návštěv, první z nich je jeho bývalá sestra z ordinace Veronika Krajánková, druhá je jeho manželka Zuzana, která mu přijde oznámit, že se chce rozvést a Čeněk souhlasí. A potom se objeví Lenka, ta mu jeho lásku opětuje.

Příběh končí šťastně, Čeněk se ožení s Lenkou a převezme obvodní ordinaci v jeho rodném městě.

Zuzana, která se chtěla provdat za Karla, tak Karel uteče do Afriky k Jezeru hrochů a o rozvodu s jeho ženou baletkou Monikou nechce ani slyšet. Takže Zuzana zůstává nakonec sama se svou matkou. Budou si muset najít i levnější bydlení, protože nájem bez Čeněka neutáhnou.

1. vydání originálu: 1980

Počet stran: 256

Nakladatelství: Mladá fronta

Autor: Miloslav Švandrlík

Hranice naší země, první část

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek zdeneksmida.cz

V dnešní době jsou hranice státu prakticky dané a pokud to není vyloženě nutné, tak se hranice nemění – když opomíme například rozdělení Československa.

Povaha čáry hranice oddělující dva státní útvary prošla vývojem – od hranice v podobě plošných útvarů a širokých pásů ke hranici v podobě bodů a čar. Do událostí několik set let starých zasáhl kolonizační proces, krvavé války, přírodní a jiné vlivy.

Plošná hranice

Je to již hodně dávno, kdy prvotní hranici nejen v Českých zemích tvořily hraniční pásy. Hranici mezi dvěma státními útvary představoval plošný útvar – pásma (přesečky, předěly) hor, lesů, vod a jiných terénních útvarů. Starověk a středověk, toť doba válek,

bítev a loupeživých vpádů na území protivníka. V důsledku toho se obecně kladl důraz na to, aby široké pásy pohraničních hor, hvozdů, vod, ale i příkopů, byly zároveň přirozeným opevněním, přírodní hradbou. Hraniční značení neexistovalo.

Pojetí plošné hranice a plochy lze chápat jako „země nikoho“ nebo „věc nikoho.“ Tato sousloví označují území, které nepodléhá moci a vlastnictví žádného státního útvaru. Jelikož se o tato území pravidelně válčilo, vžil se pro ně i výraz „válčičtěstě“ jako prostor nacházející se mezi oběma válčícími stranami.

Hranici, kromě válčících stran, nejvíce vnímali lidé žijící v pohraničí. Dokud nebyla hranice primitivně vyznačena, neměli lidé tušení o tom, kudy vlastně vede a jaká část lesa patří k příslušnému panství. Jedna země končila poslední osadou na své straně a druhá země začínala první osadou na opačné straně. Lesy a hory mezi těmito osadami tvořily hranici. Pokud to nebylo nutné, lidé do těchto končin nechodili. Nevědlo to nic dobrého. Avšak s postupem doby a kolonizace lidé pronikali do pohraničních hor a lesů více a více. Inu za obživou – mýcení lesa, lov zvěře a rybolov, sběr lesních plodů aj.

Nejednoznačnost stanovení hranice měla za následek hraniční spory. Typický hraniční spor následoval například po vytěžení lokality pohraničního lesa – s těžbou se postupovalo stále do vzdálenějších míst až na pomyslné okraje hranic. Za této situace vznikaly spory o hranice, které řešovala zemská komise či jiný útvar disponující hraniční pravomocí. Samostatnou kapitolou byly války a bitvy o sporná území – jednalo se o krvavé události, které se prakticky nevyhnuly žádné z etap formování našeho státu.

V těchto starých dobách se hraniční předěly vytvářely především pro oddělení sousedních majetků. Odlišné právní poměry zemí byly spíše na druhém místě. V tomto směru hovoříme o hranici majetkové nebo hranici pozemkové. V hustě obydlených oblastech se majetky vymezovaly a oddělovaly nejdříve. Naopak v řídké osídlených krajinách poměrně dlouho plnily funkci předělu široké hraniční pásy.

Primitivní hraniční značky a přechody

S postupným zužováním hraničního pásu a ustálením hranice vzešla potřeba jejího vyznačení. Hranice se vyznačovala primitivními značkami, které byly přirozené nebo uměle dotvořené člověkem. Přirozenou značkou byl kopeček nebo kopec, řeka, potok, význačný strom nebo příkop. Pokud hranice nebyla vyznačena přirozenými útvary, které se v terénu nabízely, přistupovalo se k tzv. plecování hranice – vyznačení hranice zářezy nebo záseky na stromech a skalách. Dále se hranice uměle vyznačovala hromádkami kamení nebo složením dříví do určitého útvaru.

Ve starověku i středověku se začaly utvářet a budovat i první hraniční přechody. Průchody a průsmyky se prosekávaly na několika místech v neprostupných pásích lesů. Používali je obchodníci i běžné obyvatelstvo, přesouvala se po nich vojska. Z pohraničního pralesa se do našich zemí vstupovalo zemskými branami, u nichž byly celní stanice. Nad

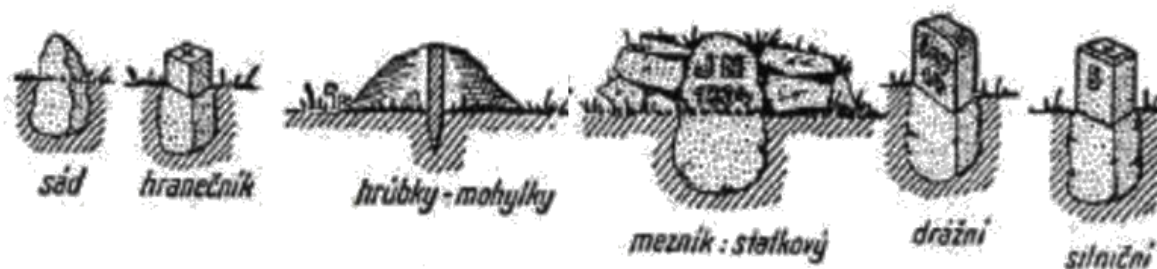
bezpečností zemských stezek a průchodů dozíraly strážní hrady a strážišť. Ale nebylo to jediné zabezpečení prvních hraničních přechodů. O to prvotní se postarala přece sama příroda, když ohraničila naši zemi horami, pustými hvozdy, mohutnými vodami a zrádnými bažinami. Tam pak, kde tyto přirozené hradby nepostačily, přičinili se obyvatelé o umělé opevnění v podobě příkopů, valů a jiných ohrazení.

Lineární hranice a éra hraničních mezníků

16. století bychom mohli označit za období, kdy široký pohraniční pruh přechází ve hranici v podobě čar a bodů, tj. hranici lineární. Nastupuje doba vyznačení hranice hraničními kameny. Pro zajímavost si uveďme, že nejstarší dochovaný hraniční kámen na české hranici nese letopočet 1544. Mezníky se postupně vyvíjely – od neopracovaných, hrubě otesaných a nepravidelných balvanů s hraničním křížkem po ručně tesané a zdobené zemské a panstevní kameny (ohraničující panství).

Jakékoliv hraniční značení, ať již záseky ve stromech, hromádky kamení nebo hraniční kameny, bylo třeba udržovat a obnovovat. Činili tak nejprve příslušníci kmenů, později strážci hranic příslušné lokality (Chodové, Králováci, Portáši), vojáci, příslušníci speciálních úřadů aj. Bylo nutné i zřídit hraniční orgány, které rozhodovaly hraniční spory a jiné související záležitosti. Jednalo se o komisaře z řad vrchnosti a úřadů, nicméně velké spory museli rozhodovat i sami panovníci.

Hraniční znaky na držebozných hranicích

Zmiňme si zajímavý úryvek, který poukazuje na historii vyznačování hranice. Eduard Jelínek ve Zeměměřičském věstníku z roku 1936 píše: „Přirozené hranice byly skály, stráně, lesy, rozličné význačné stromy, potoky, řeky, cesty, stezky, náspy, rokle, mosty, strže, hřebeny pohoří a dokonce i pohanské mohyly. Mezníky umělé byly kopky či kopce, jamky, příkopy a mezníky kamenné. Hranice a meze panského i selského majetku byly označovány vždy s velkou pečlivostí. Při sázení nových neb obnovování starých mezníků účastnila se komise a po staročesku se jí říkalo „vejchoz.“ S vejchozem chodil písař, kameník a posléze svědci. Kde nebylo přirozené hranice, dávaly se mezní kameny, různě přitesané a označené. Také pod nimi bylo vždy nasypáno, aby byl mezník rozeznán od jiného kamene. Nasypávalo se sklo, kovářské uhlí, střepy, cihla. Ke konci sázení mezníků byl někdo obyčejně při tom bit, a sice prý pro lepší paměť, aby mohl dobře osvědčiti místo, kdyby se s mezníkem během doby něco stalo. Zpravidla byli biti mladší lidé, aby svědectví do jejich stáří hodně dlouho vydrželo. Jest ovšem třeba podotknouti, že toto bití nebylo nikterak nečestné a jinoši podvolovali se k tomu ochotně a po provedení „pardusu“ byli také pozváni k slavné „traktaci.“ Jinak takový výprask nebyl tak jen na oko. Rány byly důkladné a dostal jich hodně přes sto.“

Pokračování příště...

Vážně nevážně

Fejetony

Mudrc, který se udrč

Článek připravila Marie Ondová
Vlastní autorská tvorba redaktorky

„Mami, když mluvím o dědovi, tak vždycky všichni v práci lehnou...“ říká mi syn. Děda je totiž legendární dyslektik, dysgrafik a dysortografik naší rodiny. Jeho doménou jsou cizí slova a výrazy. Sotva je uslyší, okamžitě změní jejich výslovnost.

„To jsem byl tuhle v obchodě,“ říká děda na návštěvě. „Ale ty ceny jsou prostě úplně katastrální!“ Můj muž mě kope pod stolem do nohy, a tak vyprsknu už s otočenou hlavou na stranu. „Copak kašel? Kup si poldrex,“ radí děda. Pak nám s vážnou tváří vypráví, jak sledoval v televizních novinách migranty, z nichž jsou nejhorší ty muslimi. Taky covib ho znepokuje značnou měrou, ještě že má vakcinu od toho flajze, ta je prý nejlepší.

Kombinace vzezření stařešiny rodu a toho, co se mu line z úst je až obdivuhodná. „Váš Alwin (border collie) není chytrý doopravdy,“ pokyvuje hlavou. „To je jen incit, ne intelence!“ Říká s výrazem odborníka na etologii živočichů. Manžel mrká, ať se nepřu. No vždyť jo, nemá to význam.

„Mami máš nějaký novinky od dědy? Řekl zase něco?“ ptá se syn, když si večer voláme. Sypu ze sebe novou nadílku slovních novotvarů, proti kterým jsou – nosočistoplena a klapkobřinkostroj, našich národních obrozenců, jen slabý odvar.

Syn se řehtá do telefonu, a když se konečně zase nadechne, praví: „Fajn, to zase všichni v práci lehnou!“

Podeváté

Článek připravila Věra Melicharová

Informace čerpány z internetových stránek mapy.cz a wikipedia.org

Nejvyšší kostelní věž

Kostel sv. Bartoloměje, Plzeň

Věž katedrály sv. Bartoloměje je vysoká 102,26 m, jde o nejvyšší kostelní věž v Čechách. Na vyhlídku ve výšce 62 metrů vede 299 schodů. Katedrála vévodí plzeňskému náměstí Republiky už od 13. století. Trojlodní gotický chrám se může pochlubit nejen nejvyšší chrámovou věží, ale také vzácnou plastikou Plzeňské madony z konce 14. století nebo gotickým sousoším Kalvárie. Z věže je krásný výhled na historický střed města, za dobrého počasí lze dohlédnout až na Šumavu a Český les, ale i Alpy.

Největší lužní les – Řeka Dyje

Největší lužní les, tzv. Dyjský trojúhelník, na území ČR nalezneme při soutoku Moravy a Dyje. Celková rozloha je 30 km². Většinu tohoto území zabírá obora Soutok, největší u nás. Zajímavostí je, že tato krajina má zhruba stejný charakter jako za doby Sámovy říše (léta 623-658).

Nejstarší kamenný most na Moravě – Svatojánský most, Litovel

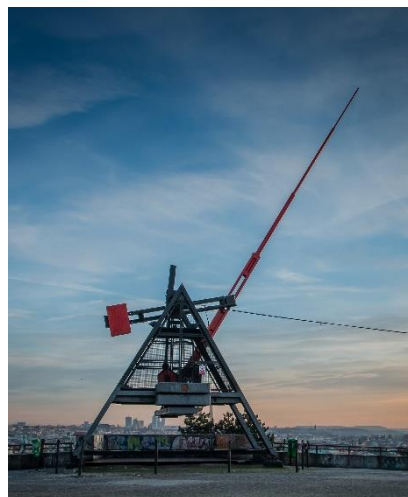
Svatojánský most je kamenný most přes řeku Moravu v Litovli v Olomouckém kraji. Dostavěn byl kolem roku 1592, a je tak třetím nejstarším dochovaným mostem v České republice a nejstarším na území Moravy. Most stojí na šesti pilířích a je dlouhý 55 metrů. Uprostřed mostu je umístěna socha sv. Jana Nepomuckého od Jana Sturmera. Most je chráněn jako kulturní památka České republiky.

Po povodních v roce 1997 byla provedena rozsáhlá rekonstrukce mostu. Vozovka byla zúžena na jeden jízdní pruh, zbylé místo se použilo na chodník pro pěší. Původní chodníky připevněné po stranách mostu byly odstraněny. Kované zábradlí bylo nahrazeno železobetonovým, pokrytým kamennými deskami.

Největší metronom – Letná, Praha

Stroj času na Letné, pro mnohé známý jen jako Metronom či Kyvadlo, odpočítává čas v Letenských sadech při levo-břežním nábřeží Edvarda Beneše přímo nad ústím Čechova mostu. V tomto místě stával od roku 1955 – 1962 neslavný pomník diktátora J. V. Stalina, posměšně nazývaný „fronta na maso“. V roce 1991 byl na toto místo osazen Metronom obří helikoptérou, který vytvořil sochař a profesor Vysoké školy uměleckoprůmyslové Vratislav Karel Novák. Ačkoli opravdu připomíná Mälzelův slavný metronom s reverzním kyvadlem, jeho mechanická konstrukce je zcela jiná.

Metronom, který autor pojmenoval „Stroj času“ je vysoký skoro 25 metrů a váží 7 tun. Záhadou zůstává, podle jakých pravidel se metronom někdy kýve a někdy ne. Místo pod metronomem je oblíbeným zejména u bruslařů a skejtářů, kteří zde rádi trénují.

Deník

Jedné obyčejné mámy

Část šestá

*Článek připravila Martina Kovářová
Vlastní autorská tvorba redaktorky*

Už se mi to zdá nekonečné. Sotva se nesu. Chlap dokonce položil na stůl meloun a zkoumal, zda je větší břicho či ten meloun. Obávám se, že na mě ten meloun vážně nemá... 😊😊😊. Venku je hrozné horko. Naštěstí, že existují žabky. Jinak opravdu nevím, do čeho bych se s těma svýma obřima oteklýma nohama obula. Poslední den v červenci a stále se nic neděje. Tchán s tchýni si vymysleli, že dnes bude k obědu maso se zelím. Koupili hlávku a ať ji připravím. Nejsem nějaká mistryně kuchyně, ale tohle svedu.

Bože... Teď si nejsem jistá, ale asi mi praskla voda. Tak jsem to s ledovým klidem oznámila. A teď čekáte takovéto – honem, rychle, opatrně si sedni, zavoláme sanitku. - No, to však neproběhlo. Tchýně okamžitě volala tchánovi, že asi už budu rodit a že budou asi bez oběda... Je milé, že mají o mě starost... 😊😊😊. No tak rychle ještě upíct buchtu. protože, co kdyby náhodou. Buchta o víkendu být musí. Zatím vše v pohodě a nic jiného se neděje.

Budu rodit poprvé, takže vlastně vůbec nevím, co mě čeká. Večer jsem šla spát s tím, že asi nějaký planý poplach. Bolesti nemám, tak to asi nebylo ono. Jsou tři ráno a začíná mi být nějak dost divně. Asi už je to tady. Jelikož nemáme auto volám si sanitku. Nejdříve jsem počkala, abych nevolala zbytečně. Bolesti neustupují ba naopak jsou větší a v kratším intervale.

No hurá! Že bychom se konečně dočkali. No bylo už na čase! Chlap běžel to říct tchýni a ta volala sanitku. Bydlíme na malé vesnici, která je doslova jen v kruhu. Nedá se tu projet do jiné vesnice, a i přesto sanitka zabloudila. Je noc a tchýně běhá po dědině a nahání sanitku. Když sanitka konečně dorazila a doktor viděl mých milion kufrů, jen polkl. No, co jedu poprvé a tohle vše bylo na seznamu. Trošku se jim nezdálo, že do sanitky by měli dát i chlapa. Ale nakonec svolili.

Auto nemáme a chtěl být u porodu. S tím jsem teda trošku bojovala. Myslím s tou myšlenkou, že vy se snažíte vytlačit mimino a někdo na vás zírá a možná i poučuje. Nakonec jsem to zkousla. Doktor mě prohlídl a řekl, že miminko je za chvíli tu. Oddychla jsem si, ale to jsem netušila, že realita je trochu jiná. V porodnici mi řekli, že to zase tak rychlé nebude. Běhala jsem pořád ze sálu na pokoj a zpět. Bylo to opravdu nekonečné.

Už jsem měla bolesti snad v jednom kuse, voda už žádná, tu mi propichovali, a pořád se nic nedělo. Jedna doktorka mi dokonce řekla ať jdu domů a přijdu za týden. Naštěstí přišel jiný doktor a ten řekl, že počkáme chvíli a de se na to. No bezva říkám si. Neustálé cvičení na míči, ze sprchy do sprchy, ze sálu na pokoj. Vždyť sem přijela v neděli a je úterý a pořád se nic neděje.

Nakonec mi bylo řečeno, že jde o nepostupující porod a budu muset na sál na císařský řez. No to si dělají snad srandu proběhlo mi hlavou. Teď už to byl fofr, jelikož prcek se tam už moc nehýbal a už se nemohlo na nic čekat. Rychle na sál. Napichování páteře skoro za běhu. Chlap honem do pláště a už se de na to. Když jsem uviděla ten skalpel představovala jsem si, jak malého určitě říznou. Ale jsou to všichni profíci, tak snad jsme v dobrých rukou. No povím vám, docela drama. Ale po chvíli se konečně ozval ten vysněný pláč a náš čtyřkilový brouček byl na světě. Pomačkaný, mokrý, slizký, ale nejúžasnější miminko ze všech. Prostě náš a konečně na světě! Tak jsme se dočkali....

Agent 007 - James Bond

Článek připravila redakce

Informace čerpány z internetových stránek postavy.cz, wikipedia.org a ianfleming.com

James Bond je dnes již legendární postavou světem protřelého a ženami milovaného britského špiona, jež věrně slouží vládní organizaci MI6 pod kódovým označením agent 007. Byť se jedná původně o knižní postavu z pera spisovatele Iana Fleminga (první kniha vyšla v roce 1952), do širšího podvědomí se tento mužný bojovník za světový mír dostal až díky četným filmovým zpracováním.

JAMES BOND
007

Ve své době mimořádně umělecky plodný Ian Fleming při tvorbě postavy britského špiona částečně vycházel z vlastních zkušeností s tajnou službou, pro kterou dlouhá léta svého života pracoval jako pobočník ředitele. Jeho James Bond měl být správný chlap, muž věrný své vlasti, spolehlivý, a přitom vzorně nezávislý při plnění povinností. Jednoduše tak trochu ideální agent. Jméno James Bond zvolil Ian víceméně náhodně, přál si především, aby jeho hrdina měl prosté, nijak výrazné jméno, které by nijak nerefletovalo jeho dobrodružné povolání. Ačkoliv se mnoho studií snaží dokázat, že Fleming se při psaní inspiroval některým ze svých spolupracovníků, je pravděpodobnější, že James Bond navždy zůstane dílem spisovatelské fikce.

Ať už Bonda hraje jakýkoliv herec, vždy se jedná o pohledného muže středních let vysoké, urostlé postavy, prozrazující velkou fyzickou obratnost, sílu a odolnost. Dlouhou dobu rovněž platily také podobnosti znaky, které herce hrající tuto postavu spojovali (např. černé vlasy), s nástupem nové éry kinematografie však Agent 007 spíše než vzhled charakterizuje jeho osobnost.

Není snad ženy, které by neimponoval Jamesův bezděčný šarm, vystupování gentlemana a nenucený nadhled tváří tvář jakémukoliv nebezpečí. Stejně jako něžné pohlaví, tak i všichni muži jistě obdivují agentovu pronikavou inteligenci spojenou s vynalézavostí, vlastností, jež jsou při riskantním povolání vládního špiona často rozhodujícím faktorem přežití. Kapitána Bonda charakterizuje přátelská a přirozeně hravá nálada, záliba ve slovíčkaření a nevázaném hovoru, samozřejmě vždy na inteligentní téma. Ačkoliv může na první pohled působit poněkud lehkovážně, agent 007 je vždy připraven odložit svou společenskou tvář a stát se chladnokrevným, hrdým a neústupným bojovníkem proti zlu.

Byť z velké části ovládán rozkazy své domovské organizace MI6, James má sklony vše řešit po svém, na vše si udělat vlastní názor a vždy jednat pouze podle osobního přesvědčení. Naštěstí má poměrně vysoké morální standardy a přirozený odpor ke zločinu. Na druhou stranu se nejedná o člověka, jenž by za každou cenu hrál podle pravidel - pro správnou věc je schopen udělat cokoli, ne zřídkakdy zabíjí a lže, což skvěle odráží jeho zanícenost a odhodlání vždy svou práci dokončit. Za jakoukoliv cenu.

Kdo někdy viděl, byť jen jedinou "bondovku", jistě dobře ví, že agent 007 je obdařen téměř nadlidskými dovednostmi, a to jak fyzickými, tak duševními. Krom již zmíněné inteligence využívá mnohaleté zkušenosti ve špionážní logistice, detektivní dedukční metodě a všeobecné politice. Také má velké znalosti téměř ve všech technických oborech, medicíně či fyzice. Veškerých svých vědomostí dokáže využívat v praxi, díky čemuž se prakticky nedá zastihnout v situaci, ve které by si nevěděl rady.

Coby tajný agent je dokonale vycvičený v boji z blízka, skvěle ovládá jak oficiální, tak pouliční styl boje. Samozřejmě se neštítí využívat pro svůj prospěch okolí, téměř cokoli dokáže použít jako zbraň a díky své vynalézavosti dokáže porazit i přesilu nepřátel.

James Bond je rovněž všestranný talent, co se týče dopravních prostředků. Nedělá mu problém ovládat jakýkoliv stroj, ať už na nebi, na zemi či ve vodě.

Nebyl by to Bond, aby neměl od svého věrného vynálezce Q k dispozici svěřený špionážní automobil, zpravidla značky *Aston Martin*, sportovně-energický, a přitom elegantní a okázalý. Krom špičkových jízdních vlastností je vybaven celou řadou speciálních doplňků, jejichž povaha se v průběhu let výrazně liší. V prvním filmu *Dr. No* je za sci-fi vynález považována pevná linka v přístrojové lince, samozřejmě doplněna klasickým sluchátkem se zatočeným kabelem.

Podle nekrologu, který Ian Fleming napsal pro *You Only Live Twice*, má James Bond zajímavou historii. Jeho otec se jmenuje Andrew Bond a je Skot. Vlastnil zbrojní společnost. Jeho matka se zase jmenuje Monique Delacroix a je to Švýcarka. Oba zemřeli při horolezectví, když bylo Bondovi 11. Chlapec nakonec skončil u své tety. Než se nechal naverbovat královským námořnictvem, studoval v Edinburghu.

James Bond trochu jinak

Austin Powers

Čistokrevná parodie Jamese Bonda. Austin Powers je stejně jako on tajný agent, kterého ženy milují a nepřátelé nenávidí. Na rozdíl od Bonda však Powers disponuje ztřeštěnou povahou, přehnanou sebedůvěrou a především odpudivým "anglickým" chrupem. První film s touto komediální náhražkou Bonda dorazil do kin roku 1997, a díky tomu, že svému parodickému žánru dělal čest a zesměšnil takřka každý aspekt Bondovek se mu dostalo vřelého přijetí. Mike Meyers, známý také dabingem Shreka, si roli Austina Powerse zopakoval celkem třikrát, pokaždé v hravém duchu bláznivých šedesátých let.

Filmová trilogie si krom hlavního hrdiny agenta vypůjčila i některé vedlejší postavy, např. Doktor Zloun svým vzhledem připomíná Blofelda, Číslo 2 stejně jako pan Largo nosí pásku přes oko.

Johnny English

Krom američanů si však ze svého agenta uměli vzít vzor také samotní Angličané. Johnny English, výborně zahraný slavným Rowanem Atkinsonem je oproti Powersově šílenosti o něco více dobrodružná a úsměvná komedie, určená pro celou rodinu. V celkem třech filmech Johnny coby neschopný a nešikovný agent MI7 mnohokrát paroduje Bondovo vystupování a tvoří vůči vždy připravenému 007 výrazný kontrast.

Pramáti Borotínů

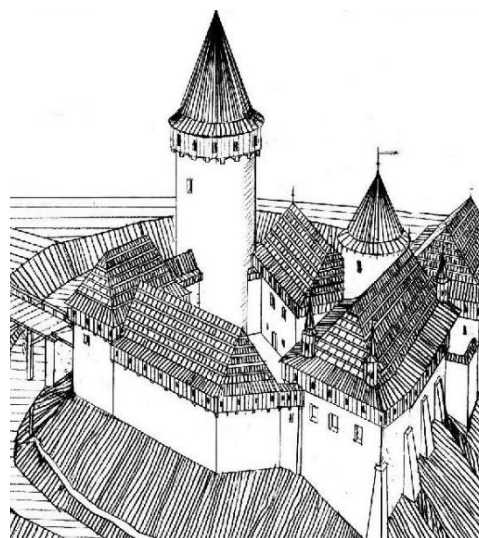
Článek připravila Věra Melicharová

Informace čerpány z internetových stránek hrady.cz

Pramáti Borotínů se prohřešila těžce proti cti rodu a za to ji stihla krutá kletba: měla bloudit po smrti hradem a jeho okolím tak dlouho, pokud nevymře její poslední potomek.

S tváří Borotínů vymizel úsměv, neboť stálým hostem na jejich hradě byla od té doby smrt. Zvláště Zdeněk Borotínský byl svědkem její žně. Viděl umírat tři bratry a svou ženu pochoval v mladém ještě věku. Zůstaly mu po ní dvě děti: Jaromír a Berta. Leč i ony byly odsouzeny k záhubě, i je měla stihnouti v mladých letech strašlivá kletba rodu.

Když byla Jaromírovi tři léta, vyběhl si z hradu do zahrady, která přiléhala k krybníku. Chůva ho šla hledat, našla vrátka do zahrady otevřená. Prohledala v zahradě každý kout, a když se marně po hochovi pídila, šla oznámiti neblahou zprávou panu Borotínovi. Rytíř pospíšil do zahrady, pohlédl na hladinu rybníka, zbledl a zavzdychal. Napadla ho v tu chvíli myšlenka,

že dítě utonulo, že je pramáti zavedla do vody, aby je zahubila a došla tak vykoupení. Od té doby se chvěl v obavách, co je souzeno jeho dceři Bertě, jež byla tolik podobná nešťastné, prokleté pramáti.

Berta dospěla v sličnou pannu a její srdce zneklidnělo a bylo plno touhy. Jednoho dne, když si vyšla z hradu do nedalekého lesíka v údolí, vyskočili proti ní z houštiny dva lupiči. Zbledla leknutím, volala o pomoc. Jeden z lupičů tasil dýku a napřáhl ji k ráně. Dříve, nežli bodl, přiskočil k němu mladý rytíř s mečem v ruce, přemohl lupiče a zahnal jej. Ujal se pak polekané dívky a doprovodil ji k hradu. Od té doby se shledali ještě několikrát, leč Jaromír – tak se mladý rytíř nazýval – neodvážil se předstoupiti před bohatého pana Borotína a požádati o ruku jeho dcery, neboť byl chud.

Až jednou...Byl už pozdní večer, když se na Borotín utekl mladý rytíř s přeraženým mečem, všecek udýchán a krví zbrcen. Vypravoval, že byl přepaden v okolí hradu lupiči, že jeho dva sluhové byli zabiti a on sám jen útekem se zachránil před jistou smrtí. Berta v něm poznala Jaromíra, i oznámila otci, že jest to její zachránce a vyvolený ženich.

Pan Borotínský nečinil námitek proti její volbě. Berta se zasnoubila s Jaromírem a darovala mu na památku této šťastné chvíle krásnou šerpu. Pramáti Borotínů, aby překazila chystaný sňatek, zjevila se ženichovi a pokynula mu, aby se vzdálil z hradu. Jaromír, rozrušen zjevením, domníval se, že to byla sama Berta, že změnila svoje rozhodnutí a že jej chladně odmítá.

Sotvaže se obyvatelé hradu uklidnili, zburcoval je královský hejtman. Oznámil panu Borotínovi, že jeho oddíl, který byl pověřen vyplněním v kraji lupičství, srazil se opodál hradu s lupičskou tlupou. Potřeli ji, leč její vůdce se spasil útekem – pravděpodobně do borotínského hradu. Jaromír, zaslechnuv ta slova, jen stěží se opanoval. Líčení Jaromírovo, jak byl přepaden lupič, vzbudilo v hejtmanovi podezření. Poslal pro vojáka, který se před časem octl v zajetí loupežníků, chtěl ho jeho pomocí usvědčiti. Rytíř Borotínský odešel s hejtmanem pronásledovati rozprášenou lupičskou bandu a jejího vůdce. Jaromír odebral se do pokojíku, který mu byl přiřčen k pobytu.

Běh událostí se změnil v divoký, zmatený vír. Berta v rozechvění naslouchala střelbě, která se venku rozpoutala. Vtom se vracel zvenčí Jaromír, krvácející z rány. Vypravoval Bertě, že se pustil po lípě, která stojí pod oknem komnaty, do nádvoří, aby chránil v boji jejího otce. Sotvaže dopověděl, přišel voják se zprávou, že postřelil do ramene vůdce loupežníků. Ukázal šerpu, již mu strhl s ramene. Byla to šerpa, kterou darovala Berta Jaromírovi o zasnubách. Tak konečně i Berta prohlédla a poznala, že je Jaromír obávaný vůdce loupežníků.

Jaromír se přiznal Bertě ke všemu. Hrozbou, že se nechá polapiti a před jejíma očima oběsiti, přinutil ji k slibu, že s ním uprchne do jeho domova na řece Rýně.

Ohlížel se po nějaké zbrani, aby si mohl proklestiti cestu z hradu ven. Jeho pohled padl na dýku, která visela od pradávných dob na stěně komnaty. Byla to ona osudná dýka, kterou byla kdysi probodena pramáti Borotínů. V tu chvíli se pramáti opět zjevila Jaromírovi a pohlédla na něho varovným zrakem. Nejasné vzpomínky mu připomněly, že již kdysi tuto dýku viděl. Než, Jaromír jich nedbal, uchopil dýku a smluviv se s Bertou, kde ho bude večer očekávati, vyběhl z hradu a zmizel ve tmě.

Po chvíli ozval se venku žalostný výkřik. Vzápětí přišel sluha se smutnou zprávou, že byl rytíř Borotínský raněn lupičem, že byl proboden dýkou, která visívala v hradě na stěně komnaty. Berta přispěchala k umírajícímu otci a tu v hrůze uslyšela, že jeho vrahem byl – Jaromír.

Dříve ještě, nežli vypustil rytíř duši, vyslechl zpověď zajatého lupiče Boleslava. Boleslav mu odhalil strašlivé tajemství, že vrahem jest jeho vlastní, před lety zmizelý syn. Boleslav vylákal tehdy hošíka do zahrady, zmocnil se ho a odvedl do svého úkrytu v lesích. Vychovával ho jako vlastního synka, a když dospěl, vyučil ho loupežnickému řemeslu. Osud chtěl, aby se dopustil otcovraždy.

Když zvěděla Berta takto plnou pravdu, propadla zoufalství. Nechtěla déle žít, nemohla přenést přes srdce hroznou sudbu osudu, i vypila smrtonosný jed.

Po čase setkal se zoufalý Jaromír se svým pěstounem Boleslavem, jehož pokládal za vlastního otce. Boleslav, uprchnuv z vězení, stíhán byl výčitkami svědomí. Proto se přiznal k svému zločinu a oznámil Jaromírovi, že je otcovrahem a že má na svědomí smrt své sestry Berty.

Jaromír, zachvácen šílenstvím, vnikl do hrobky Borotínů, aby ještě naposledy pohleděl do tváří mrtvé sestry. Zjevila se mu tam opět pramáti. V patách za ním šli královští vojáci, kteří číhali v okolí Borotína na uprchlého hejtmána loupežníků. Vstoupili do hrobky, zastihli Jaromíra již mrtvého.

Teprve nyní smrtí posledního Borotína byla kletba z pramáti sňata, takže se mohla uložit do rakve k věčnému klidu.

Bylinky, nejen pro naše babičky

Jaro za dveřmi

Článek připravila Lucie Volková

Informace čerpány z internetových stránek bylinkyprovsechny.cz

a z knihy Rostliny pro aromaterapii – Gudrum a Peter Germann

Říká se, na Hromnice o hodinu více. Oslavili jsme první svátek jara a můžeme jej uvítat z plna hrdla. Poschovávali jsme zbytky Vánoc, odstrojili stromek a vánoční dekorace. Na sázení bylinek je ještě brzy, ale ideální čas na to naplánovat si, co a kam zasadíme. Co můžete ještě dělat v tomhle mezidobí podle starých tradic a zvyků? Staří Slované uklízeli po zimě a vymetali stáje, čistili topeniště a zapalovali hranice a posvátné ohně, které měly očistný charakter a tím také zaháněly zlé duchy. 😊 Můžeme si koupit domů první primulky, do aromalampy nebo do difuzéru dát květinou vůni a naladit se tak na tóny jara. Podíváme se, jaké květiny jsou nám prospěšné zejména v aromaterapii?

Santalové dřevo

Kvete v březnu až v červenci a říjnu až prosinci. Ve starých pramenech se tato vůně označovala jako „přítel pro duši,“ což také potvrzuje dnešní rozbor obsažených látek.

Olej ze santalového dřeva uvolňuje především oblast malé pánve a harmonizuje psychiku. Pro svůj stahující a dezinfekční účinek se používá při zánětech průduškových sliznic, ale také močového měchýře a močových cest. Je to vynikající olej pro péči o namáhanou pokožku, neboť je velmi jemný. Pomáhá při nervových vypětích a depresivních náladách.

Směs olejů při depresivních náladách:

50 ml třezalkového oleje

6 kapek santalového dřeva

2 kapky růže

10 kapek bergamotu

2 kapky vanilkového extraktu

2 kapky heřmánku římského.

Směsí 1-2krát denně potíráme oblast břicha.

Kmín římský

Kvete v červnu až v srpnu.

Olej z kmínu pomáhá při napadení plísněmi, brzdí záněty, podporuje látkovou výměnu a tok lymfy. Ve vyšším dávkování lokálně mírní bolest, téměř umrtvuje. Používá se proti nadýmání a křečím v břiše. V psychické oblasti uvolňuje a výrazně oživuje náladu. V mírném dávkování dodává speciální tón afrodiziakálním směsím.

Směs pro utišení bolesti, uklidnění a uvolnění křečí při nadýmání:

50 ml třezalkového oleje s následujícími oleji

3 kapky fenyklu

3 kapky kmínu římského

2 kapky zázvoru

3 kapky estragonu

2 kapky koriandru

3 kapky levandule.

Podle potřeby vetřeme vždy 5 ml směsi do břicha a na půl hodiny přiložíme ohřívací láhev.

Fenykl

Používal se už 3000 let př. n. l. Hildegarda z Bingenu píše: „...a jakkoliv se jí, činí lidi šťastnými.“

Fenykl se používá zejména při problémech s trávením a křečovitých bolestech. Uvolňuje hlen při chrapotu, kašli a nachlazení. Působí jako nervové tonikum a je vhodný pro osoby se slabými nervy. Svě vnější použití nalézá při abscesech nebo ve formě vlhkého teplého zábalu pro posílení jater. Látky obsažené ve fenyklu působí podobně jako estrogen, což vysvětluje jeho silný účinek při menstruačních potížích. Hildegarda z Bingenu také napsala, že tato rostlina prý neutralizuje jedy v těle. I její olej se k tomu hodí: 1-2 kapky denně v troše mléka nebo vody s medem pro vnitřní podání. Zvláště kuřáci by měli této jeho vlastnosti využít.

Směs při kojeneckých kolikách:

Smícháme 30 ml sladkého mandlového oleje s 1 kapkou sladkého fenyklu a 1 kapkou heřmánku římského. Asi 1 ml směsi lehce ohřejeme a tímto množstvím provedeme jemnou masáž břicha. Potom položíme na břicho nahřátý ručník.

Růže

Se svými více než 500 obsaženými látkami patří růže ke královnám mezi éterickými oleji a její použití je téměř univerzální. Těžištěm působení růžového oleje je cévní, trávicí a nervový systém. Hojí poranění, dezinfikuje a regeneruje pokožku, brzdí záněty a rozšiřování choroboplodných zárodků. Uvolňuje křeče a podporuje produkci žluči. V psychické oblasti působí povzbudivě, uklidňuje a zároveň posiluje. Její jemná vůně otevírá srdce a pomáhá nechat odplynout smutek a trápení.

Hodí se na záněty v dutině ústní nebo na dásních, na léčbu po vytrhnutí zubu. Po poškození kůže zářením. Využívá se na nervově podmíněné potíže se srdcem, na bolesti hlavy, záněty očí. Vhodná k porodu, na ekzémy, alergie, poranění, pásový opar, nečistoty pleti, na akné, na suchou vráscitou nebo bolavou pokožku. Na úpal a úžeh. Podvrtnutí, pohmožděny, deprese, obavy, smutek a doprovázení při umírání.

Masážní olej při emoční chudobě a pro povzbuzení sexuality:

50 ml mandlového oleje
2 kapky růže
1 kapka jasmínu
8 kapek limetky
3 kapky bergamotu
2 kapky šalvěje lékařské

Máta peprná

V nauce o léčivých rostlinách zaujímá máta zvláštní postavení. Je jednou z mála rostlin, jejichž léčebnou sílu má výhradně éterický olej. Její charakteristickou vůni určuje mentol. Spektrum účinků máry peprné je široké a vědecky dokázané. Protože silně uvolňuje křeče, používá se s oblibou při trávicích potížích, jako jsou nevolnosti a křeče v břiše. Úspěchy jsou dokázány také při bolestech hlavy a migrénách. Olej z máty je užitečný k léčbě i prevenci nachlazení, stejně jako při ošetřování poranění a popálením.

Masážní olej pro utišení bolesti a uvolnění křečí:

50 ml třezalkového oleje
4 kapky máty peprné
3 kapky šalvěje
3 kapky estragonu
5 kapek levandule.

Směsí podle potřeby potíráme břicho, potom přikryjeme ručníkem a přiložíme teplou ohřívací láhev.

Tímto dílem Bylinek jsem se s Vámi chtěla rozloučit a těším se někdy na počtenou.

Lucie Volková.

Básničky pro všechny lidičky

Báseň napsala a připravila Kristýna Strnadová

Valentýn

Puget růží, čokoláda
dnes bude nutností
daruj ji co má ráda
ať večer ti vše odpustí

Svátek zamilovaných
nevím kdo vymyslel
nezadaný schovejte se
radši někam pod postel

Přečkejte to v pohodlí
s láskou červeného vína
nechápu kdo vymyslel
svatého Valentýna!

Lesní svět

Lesy lžou, když z dalek šumí
kukačky vílí řeči nerozumí
srnci sklánějí se ke kaluži
listí padá jim na paroží

Třpytí se hladina jezer a rybníků
duše z hrnečků utekly vodníkům
skřítkci a elfové mají sněm
v doupěti poradí se s medvědem

Mravenci mávají na cestu světluškám
závidí barevné krovky berušekám
magické místo, lesy zdejší
motýlí křídla je ukonejší

Včelí

Světlem se toulá cestou neznámou
skrže cizí města svůj domov hledá
černé proužky na těle ji zeslábnou
ze žluté barvy stává se bledá

Míjí parky, strach má z lidí
na konečné rovině ztrácí síly
kdo z bloudění ji vysvobodí
už jen kousek a je v cíli

Vůně lučních květin vzduchem se line
naposledy upraví si kroj
těší se až v davu splyne
a pozdraví svůj včelí roj

Já toužím umělcem se stát

Stín budov z dob renesance
já toužím umělcem se stát
sochy z kamene vytesat
a v dílech žít již napořád

Namalovat obrazy
hodny výstav světových
bohémem se stát
odpuštěn buď každý hřích

Napsat romány
co bude každý nazpaměť znát
před večerem nahlas předčítat
poté nahlas si mohu zazpívat

Zazpívat písně co znevšední den
k popěvku na kytaru hrát
až jednou opustím milovanou zem
umění mé zůstane zde napořád

Kamenické značka

Článek připravil Adam Kadmon

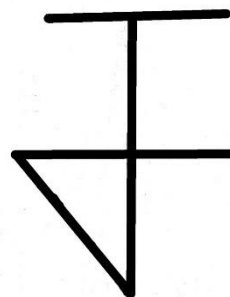
(Pozn. red.: Autor je kameník/kamenosochař který se dlouhodobě věnuje výzkumu profesního folkloru)

Kamenické značky

Mnoho již bylo popsáno o těch malých svědcích řemeslné reality, které se nacházejí snad na každém větším kamenickém díle, ať je z jakékoli doby. Význam těchto značek byl v průběhu historie pozapomenut, a proto se nyní setkáváme s mnoha zcestnými názory. Nejčastějším omylem je, že značky jsou často považovány za podpisy jednotlivých kameníků. Může, ale nemusí to tak být, jelikož kamenických značek je více typů. Nadto systém středověkých kamenických značek nebyl nikdy přesvědčivě dekodován. Největším problémem je široká varieta různých typů značek, míra jejich individuálního používání a také jejich odlišnost jak mezi jednotlivými dílnami a tvůrci tak mezi jednotlivými stavbami. Systém kamenických značek nebyl nikdy ustálen, a jeho znovu vytváření pro každé další dílo je součástí řemeslné tradice. Co tedy jednotlivá značka znamená ví bezpečně pouze její tvůrce, případně ještě člověk, pro kterého je značka určena.

Technologické značky

Jsou takové značky, které slouží jako technologický komentář. Mohou značit technologii použitou při výrobě značeného kusu, nebo technologii určenou k jeho osazení. Příkladem technologické značky může být například číslování kusů, které na sebe při osazování navazují, nebo značení písmene "V" (volný) na kusech které jsou určené k dohotovení na místě. Ve středověku se technologické značky téměř nevyskytují, nebo je nedokážeme rozeznat od značek jiných. Navíc ve středověku byla stavební činnost podřízena jedno-mu staviteli, který určoval technologie závazné pro všechny. Technologické značení je doménou novověku, částečně také proto, že byla narušena kontinuita mezi výrobcem (kameník) a pracovníkem osazení. Aby osazovač věděl, jak to kameník zamýšlel, a to i bez průvodní dokumentace, byly pro něj způsobeny značky. Technologické značky ryté do kamene jsou značně náročné na výrobu, přitom předání informace je nejisté. V současnosti se od nich upouští a jsou nahrazovány popiskou či dokumentací.

Orientační značky

Značky, které udávají orientaci kamenického kusu v rámci díla. Zjednodušeně řečeno jde o značky, které udávají, na jaké ploše má prvek stát, které plochy jsou spárové a které plochy jsou pohledový líc. Jde v podstatě o druh značky technologické, ale natolik významný, že si zaslouží vlastní kolonku. Orientační značky je jednoduchý symbol (udává polohu), dvojice symbolů (udává styčnou návaznost dvou kusů), číslo (v případě číslované řady kusů), nebo šipka či ryska (naznačují kam má být kámen položen, podle čeho srovnán

a podobně). Orientační značky jsou dnes již většinou neviditelné, ale nebylo tomu tak vždy. Ve středověku a ranném novověku se můžeme často setkat se způsobem, při kterém je naopak značená strana viditelná, a to přímo doprostřed. Zde plní značka nejen orientační úkol (udává, která strana je lícem), ale také úkol estetický či podpisový. V současnosti se používají jen výjimečně a byly nahrazeny dokumentací.

Podpisové značky

Asi největší skupinu tvoří značky podpisové. Jedná se o osobní glyf kameníka, kterým podepisuje své dílo. Ať už se jedná o jednoduché sigilie známé z různých středověkých hradů, nebo přímo o podpis na zadní straně pomníku či sochy. Ve středověku byly tyto podpisové značky také pracovní právním ukazatelem, proto byly často umisťovány na líce prvků, viditelně. Podle podpisů bylo možné spočítat, který kameník dodal, jaké kusy, a kolik že mu má být vyplaceno. Zde se nachází také největší zmatení ve světě kamenických značek. Používal kameník svůj podpis jen v rámci stavby, nebo ho používal celý život? Měnili si spolu kameníci své značky, nebo se jednalo jedinečné podpisy? Nevíme a ani nemůžeme vědět. Nalezeno bylo mnoho značek, probádáno jen velmi málo, neboť většina autorů se spokojí s tvrzením, že jde o podpis nějakého anonymního řemeslníka, ale pravda je ta, že jejich systém teprve na rozkódování čeká. Jediné, co můžeme říci s jistotou je, že existují dva typy. První z nich je sigilie bez možnosti rozluštit její obsah. Typ druhý je pak přímo podpis, kterým významní mistři podepisovali díla, která sami považovali za významná (nápisy typu REYSEK ME FECIT nebo ULRICH KREUZ). Podpisové značky se postupně mění ze sigilií a jednoduchých iniciál až přímo k nápisům, dnes bychom řekli reklamním (ZHOTOVIL KAMENICKÝ ZÁVOD J.ŠULCE, BLANSKO). Zatímco ve středověku se podpis umisťoval často na viditelné místo, neboť nebylo možné si představit dílo bez tvůrce, v novověku a dnes praví úzus umístit podpis na místo, které není primárně určeno ke koukání. Podpisy se schovávají na sokly, do spár nebo zezadu díla při zemi. Za zcela bizarní pak považují současnou zvyklost některých hřbitovních kameníků umisťovat svůj podpis na nápisovou desku přímo pod jména zemřelých, jako zvrácený způsob reklamy.

Jakostní značky

Jakostní značky jsou v podstatě doménou krátkého období první republiky, kdy těžba a zpracování kamene doznaly velkého technologického rozvoje, avšak stále v intencích ručních metod. Kámen bylo třeba velmi pečlivě dělit podle účelu na který má být použit. V tom musel mít každý závodní jednotlivých lomů jasno. Přesto se ovšem vyvinul systém značení, aby byla jakost jasná i ostatním. Takzvaná čára (svislá linka) značila bloky nejvyšší kvality. Dvojitá čára (dvě svislé linky vedle sebe) značila bloky kvality střední. Bloky nejnižší kvality se neznačily. Mezi jakostní značky také patří udávání polohy bloku ve skále, a tedy jeho nejpřirozenější a nejvhodnější ložnou plochu. Poloha, kterou blok zaujímá ve skále se nazývá ležení. Toto ležení pak bylo značeno drobným L. Díky této jakostní (ale i technologické) značce bylo možné určit, jak blok původně ve skále ležel, a tedy i nejvhodnější polohu z bloku vysekávaných výrobků. Jakostní značky existují i ve středověku, jejich systém je ale málo probádaný. V současnosti se kvalita udává prohlášením o shodě a zkoušením technologických vlastností, značky tak ztratily svůj smysl a přestaly se používat.

značka
Petra Parláře

Jak je vidět na příkladech výše uvedených, jedna značka může být jakostní, podpisová, orientační či technologická. Nejkrásnějším příkladem kulminace funkcí může být značka "P". Původně používaná zřejmě parléřskou hutí a jejich následovníky. Původně se jednalo o typickou středověkou značku, která v sobě kombinuje funkci podpisovou (P jako Parlér) a funkci orientační (P udává lícovou plochu). Na stavbách realizovaných výlučně touto hutí jsou značky spíše vzácné. Naopak na stavbách, kde mimo huť pracují i kameníci jiní jsou značky velmi hojné, aby jasně vyznačily, jaké úseky stavěla huť a jaké ne. Po zániku parléřovské hutě značka ale nezmizela, byla používána plagiátory ať už vědomě či nevědomě. Její další používání svědčí o její velké popularitě a také o jejím zapadnutí do stavebního systému své doby. Tento vývoj pokračuje až do doby, kdy je samotná značka P považována za známku kvality kusu (jako od Parléře).

Značka bývala značkou podpisovou a orientační, časem se z ní stala značka technologická, a nakonec i značka jakostní. Na otázku, jestli to P je skutečně Parlér, a ne nějaký jeho Pavlíček jsme ale zatím docela krátcí.

ROZHOVOR

Spisovatelka Michaela Dvořáková

Článek napsala a připravila Pavla Štullová

Kdy přišel ten moment, že jste se rozhodla napsat knihu?

Asi tak před dvěma lety. Pravdou však je, že napsání této knihy bylo zcela neplánované. Ne, že bych si řekla „Dnes napíšu knihu.“ Tak to opravdu ne. Psaní spustila jedna, pro mě nepovedená televizní pohádka. Rozhodla mě natolik, že se mi hlavou začaly honit myšlenky jako mračna před bouří. Dokola jsem si přehrávala, „Co by se v pohádce líbilo mně?“ Náhle se mi začala vybavovat místa, postavy a jejich příběhy. Chytlo mě to natolik, že jsem si vše zapisovala, na cokoli, co bylo zrovna po ruce. A tak začal vznikat *Strašidelný hrad*, kniha, která je nejen podle mého názoru, velmi milou pohádkou.

Co Vám bylo největší inspirací při napsání knihy *Strašidelný hrad*?

Děti a jejich chuť poslouchat nové příběhy. To, jak s napětím čekají, jak to dopadne a pak vás zavalí spoustou otázek. Chtěla jsem jim napsat napínavý, zábavný a snad i trochu poučný příběh. Pevně věřím, že se mi to povedlo.

***Strašidelný hrad* je kniha pro děti. Proč jste se rozhodla zrovna pro tento žánr?**

Ten první impuls napsat knihu pro děti, byl asi ten, že jsme se s rodinou a přáteli bavili o dnešních nových televizních pohádkách. Většina z nich se shodla na tom, že staré pohádky jsou mnohem lepší než ty nové. Někdy totiž nedávají smysl nám dospělým, natož pak dětem. Tím bych samozřejmě nechtěla nikoho urazit, jen říkám svůj názor. Nějak mi rozhovor o dnešních moderních pohádkách ležel v hlavě. Začala jsem přemýšlet nad tím, co se líbilo mně, když jsem byla malá holka a co bych chtěla v této době číst jako dítě. Jako první mě napadlo místo - *Strašidelný hrad* plný nezbedných obyvatel z nichž má každý

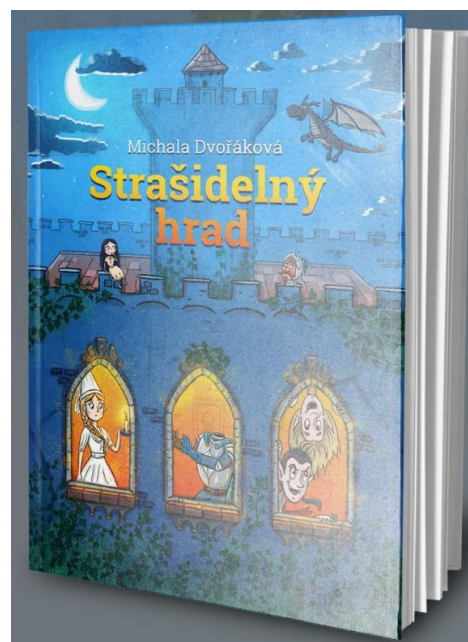
svůj zajímavý příběh. Začala jsem přemýšlet nad postavami a celým dějem. Bavila jsem se tím cestou z práce a vše si zapisovala. Poté jsem vše dávala dohromady, aby to hezky zapadlo do sebe. A tak vznikl vlastně Strašidelný hrad.

Kdy čtenáři knihu dostanou?

Crowdfundingová kampaň proběhla na HitHitu úspěšně a nic nebrání tomu, aby kniha vyšla. Vydání chvíli trvá, takže přibližně do dvou měsíců od ukončení kampaně. Což bude v květnu. Nejdříve se na rukopisu musí pracovat. Knihu dostane redaktor a korektor. Poté půjde kniha ke grafikovi, doplní se o ilustrace a pak jde už kniha do tisku. Odtud zamíří rovnou ke čtenářům.

Stalo se Vám někdy při psaní, že jste ztratila nit a nevěděla kudy dál?

Ano a dokonce několikrát. Ze začátku jsem se nad rukopisem trápila a přemýšlela, jak pokračovat. Jenže čím víc jsem se snažila napsat něco dobrého, tím hůř to šlo. Spíš to mělo opačný účinek, byla jsem s tím nespokojená a bezradná. Nakonec jsem rukopis odložila na pár dní do šuplíku, a to mi pomohlo. Přestala jsem přemýšlet nad knihou a dějem a zaměstnala se jinou činností. Při práci jsem si vyčistila hlavu a kdeco mne u ní napadlo.

Jaká část knihy pro Vás byla při psaní nejlehčí/nejtěžší a proč?

To zcela přesně nemohu říct. Skoro každá část knihy byla pro mne trochu oříšek. Chtěla jsem děj, který je zábavný a dává smysl. Také jsem se snažila o dobrý popis postav a jejich vlastností. Nejlehčí bylo psaní o čarodějnici Hátě a drakovi Uhlákovvi. Jejich povahy a příběh, jsem měla vymyšlený už od začátku. I postava bílé paní zapadla krásně do děje, jenže to chtělo víc než tři obyvatele hradu. Takže nejtěžší bylo asi vymyslet příběhy ostatních, vsadit je do děje knihy a najít důvod proč se nastěhovali na hrad k ostatním.

Plánujete napsat ještě nějakou knihu?

Určitě ano. Vlastně už mám jednu rozepsanou. Bude to pokračování osudů našich hradních obyvatel. Záleží však, zda se dostane první kniha ke čtenářům. V příběhu jsem se zaměřila na jednu z hlavních postav, která bude muset podniknout dalekou cestu. Spolu se svými přáteli se vydá na záchranou misi. Ale jakou, to vám zatím neprozradím. Dále mám v hlavě ještě jeden nápad na detektivní pohádkový příběh. Na ten mě přivedl můj malý synovec. Chtěla bych napsat zábavnou pohádku pro menší čtenáře. Uvidíme časem, zda se to povede.

Měla jste při psaní nějakou rutinu?

Ano měla, tedy když jsem byla celý den doma. Psala jsem vždy po ránu, to bývám plná energie a nápadů. Takže jen co jsem vstala a trochu se probírala, pustila jsem se do psaní a vydržela až do oběda. Někdy jsem si musela i nastavit budík, abych poobědvala, protože jsem byla tak zabraná do psaní, že jsem se od něj nedokázala odtrhnout. Odpoledne jsem vyrazila

na procházku, abych si trochu vyvětrala hlavu. Večer se mi stávalo, že mě napadl nějaký děj nebo scénka. Popadla jsem tužku a papír a poznamenala si jí. Ráno jsem ji přepisovala do počítače. Někdy jsem k ní něco přidala nebo ubrala. Tak taková byla má rutina. Jinak píšu, kdy se dá a je čas.

Ještě doplníme, že na proběhlou kampaň se můžete podívat zde:
<https://www.hithit.com/cs/project/10698/tajemna-kniha-strasidelny-hrad>

PŘÍBĚHY

plné fantasmie

Starý hrdina

*Článek připravil Kamila Prášková
Vlastní autorská tvorba redaktorky*

Ve Voru, odlehlé vesnici ostrova Krkavců, se právě konal Svátek rybolovu. Byla to malá vesnička plná dobrosrdečných lidí s větrem ošlehanými tvářemi a pažemi silnými jako mořské proudy.

Rybolov byl jejich hlavní obživou. Každé ráno vyrážely na moře četné rybářské lodičky a v pozdním odpoledni se vracely s bohatými úlovky. Večer tak na tržištích probíhal čirý ruch. Vesničané nakukovali do kádí s krevetami a mušlemi, kupovali čerstvé makrely, sledě i mořské vlky, aby zasytili svá hladová břicha u teplé večere.

Slavnost rybolovu byla tedy hlavním svátkem a nikoho by jistě nepřekvapily bujaré oslavy, které na ostrově zavládly. Po celý týden se vesnice rozvoněla vůní na ohni pečených ryb, brambor a kořeněné zeleniny. Lidé se scházeli každého večera na náměstí ke společné večeři. Zpívali, smáli se a tancovali za zvuku houslí a harmoniky.

Sedmého dne se pak všichni společně vydali do kostela na severním okraji vesnice, aby se pomodlili za příznivý vítr a bohaté úlovky na další rok.

Nejinak tomu bylo letos. Berta, růžolící žena starosty, šla v čele průvodu ve svých nejlepších šatech bohatě zdobených krajkami. V jedné ruce nesla lucernu a ve druhé svatou knihu. Všichni šli pokorně s hlavami skloněnými k zemi a šeptali slova díky za celý uplynulý rok.

Když však došli na dohled kostela, stalo se něco hrozného. Rozfoukal se ostrý studený vítr, obloha se zatáhla těžkými mraky a první blesk uhořel s hromovou ránou do věžičky kostela. Lidé ztuhli a strachy zesinali. Děti se ustrašeně přivinuly k matkám a ty nejmladší se daly do pláče.

Střecha kostela zaplála jasným plamenem. Lidé se rozeběhli na všechny strany jako stádo splašených koní, zatímco očekávali, že přijdou další blesky a oblaka se protrnou

řekami deště. Nic takového se však nestalo. Mraky zmizely stejně rychle jako se zjevily a na obzoru zaplál krvavý západ slunce.

„Vodu! Přineste vodu!“ zvolal Radovík, starý rybář, který si jako jediný uchoval přičetnost. Podařilo se mu přesvědčit pár mužů, aby se jali hasit rychle se šířící plameny.

Berta upustila svatou knížku i lucernu a rozběhla se po štěrkové cestičce ke kostelu. „Svatý otče! Svatý otče!“ volala plná strachu. Co když ho plameny sežehly? Co když ho zadusil dým? Ale když dorazila ke dveřím, vypoťácel se z nich kašlající kněz v začouzeném rouchu a se špinavými po kolena dlouhými vousy. Nepřestával se křížovat, líbat růženec ve své dlani a mumlat cosi o zkáze a posledním soudu.

I přes veškerou snahu se oheň šířil se stravující silou a z kostela zbyly jen sazemi zčernalé obvodové zdi. Lidé se shromáždili a společně plakali zdrcení tím nešťastným ukončením svátku. Pak povstal kněz a ukázal dlouhým kostnatým prstem na zbytky svého živobytí. „Hle, jaká pohroma nás potkala poslední den slavnosti. To jest jasné zlé znamení. Bůh nás varuje před zlem, které se na nás chystá! Modlete se k nebeskému otci, aby nám odpustil naše hříchy a ochránil nás.“

Netrvalo ani týden, aby se jeho slova naplnila. Z neznámých důvodů se rybáři vraceli z moře s prázdnými sítěmi. I přes dobrý vítr nedokázali chytit jedinou rybu. Ani ubohou sardinku. A tak lidé poznali, co je to hlad a ve vesnici zavládla špatná nálada. Jindy veselí a dobrosrdeční lidé se mezi sebou začali hádat, sousedé na sebe plivali špínu a začali si zamykat své příbytky.

Štědrost nahradila důsledná lakomost, a tak ti, kteří měli ve sklepech zásoby brambor a kvašené zeleniny, či v octu a soli nakládaných ryb, si je žárlivě střežili a nikomu nedali ani shnilou mrkev.

Nejhůře na tom byli rybáři. Lidé je obviňovali, že si jistě všechny úlovky nechávají pro sebe a odmítali uvěřit, že mají sítě úplně prázdné. Plivali na ně a nedali jim ani krajíc chleba.

A zatímco se vesničané osočovali z podvodů a házeli na sebe vinu, starý Radovík seděl zamyšleně na útesu a vráscitýma očima barvy rzi hleděl do vln.

Byl už starý a hodně toho zažil. Zažil dny blahobytu stejně jako dny bídy. A protože se rybářské bydlo dědilo v jeho rodině z otce na syna, vyslechl si ve svém dětství i četné historiky svého děda. Vzpomínal si i na jedno vyprávění o dni, kdy zmizely všechny ryby. Ale protože už byl starý a paměť mu nesloužila tak jako kdysi, nedokázal si vybavit, co bylo příčinou oné události.

Zamračeně pozoroval mořské vlny a v žaludku mu kručelo hladem. S povzdechem se postavil a už se hodlal otočit a vydat k domovu, když cosi zahlédl. Prudce se zadíval do vln, ale trvalo dobrých pět minut, než to uviděl znovu. Nad hladinu vystoupila ostrá křivka velké bílé ploutve. A v tom se mu vybavil hlas jeho děda povídající o obrovském žraloku, který se usadil v jejich zátoce a požral a odehnal všechny ryby. A jak jich dvacet silných mužů muselo vyjet na moře s harpunami a palicemi, aby se ho zbavili. Ale ani tak ho nedokázali zabít, jen ho poranili a zahnali. Mohl to snad být ten stejný žralok? Starý rybář se zamračil a celý rozrušený se vydal k vesnici.

Trvalo mu dlouho, než se mu podařilo přesvědčit dostatek mužů. Každý chtěl ploutev zahlédnout na vlastní oči. Pátého dne se skupina dvaceti statečných vydala na moře. Místo sítí měli loďky naložené harpunami a palicemi. Radovík jel v loďce se svým vnukem, neboť trval na tom, že se výpravy zúčastní.

„Dědečku, je to nebezpečné a ty už jsi příliš starý,“ přesvědčoval ho vnuk, ale Radovík zatvrzele zavrtěl hlavou.

„Někdo těm vašim horkým hlavám musí velet. Navíc zubatá už mi sahá po krku. Chci zemřít jako hrdina, ne jako plesnivý staroch,“ oponoval mu rázně. A tak se všichni vydali na moře a pátrali po bílé ploutvi.

Trvalo však několik hodin, než ji konečně zahlédli. Zakroužila kolem nich. A tu si starý rybář všiml klikaté jizvy, která ploutev hyzdila. „Pohled' synku!“ zvolal a ukázal prstem. „To je ten, s nímž bojoval tvůj prapraděd. Ten samý. Vrátil se. Musíme ho jednou provždy zabít!“

„Nevíš jistě, že je to on,“ namítal vnuk.

„I vím, i vím! Cítím to hluboko ve svých starých kostech,“ nenechal se Radovík zviklat. A už se natahoval pro harpunu na dně loďky. Vnuk ho však odstrčil. A sám ji sevřel v ruce. Z okolních loďek se ozval bojovný pokřik a muži začali vrhat své harpuny na žraloka. Ani jeden však nezasáhl a žralok se jen rozzuřil. Začal svými čelistmi útočit na loďky a několik se mu jich povedlo překlopit a nešťastníky roztrhat.

K večeru už jen málo mužů zbylo a žralok kroužil zuřivě kolem a nechtěl jim dovolit navrátit se domů. Začali si všichni zoufat. Tu Radovík vzdychl a pohlédl na svého vnuka. Poplácával ho po silných zádech a řekl: „Namyšlené jest mládí tváří v tvář stáří, přeceňuje-li sílu paží před silou ducha. Teď vezmi svou harpunu a dělej, co ti povím.“

Vnuk ho zoufale poslechl a starý rybář sevřel ve svých šlachovitých pažích zbraň. Místo, aby ji však obrátil do vody, obrátil ji proti sobě. A než stačil vnuk zasáhnout, ostrým tahem pořezal se na ruce. Stařec padl na dno loďky a ruku natáhl nad temnou hladinu. Rudé kapky se mísily se slanou vodou. Když stařec zařval na vnuka: „Připrav se! Až zaútočí, bodni!“

Ten zmateně stiskl harpunu a naklonil se přes okraj loďky. Tu hladinu prorazila bílá ploutev a se zuřivou rychlostí se hnala vodou k nim. Rybář užuž stahoval ruku zpět do loďky, ale jeho reakce byly příliš pomalé. Z moře vyrazily obrovské zubaté čelisti. S ohromující rychlostí se sevřely kolem starcovy ruky a urvaly ji vysoko nad loktem. Stařec zařval bolestí.

„Dědečku!“ vyjekl vnuk. V tu chvíli zapomněl na žraloka i na svůj úkol.

Radovík z posledních sil překonal mdloby, které mu jako černé můry poletovaly před očima a křikl na vnuka: „Zab ho!“

Tu se vnuk vzpamatoval, napřáhl harpunu a zarazil ji hluboko do oka bestie. Žralok se začal zmítat v bolestných křečích. Loďka se nebezpečně houpala a stařec div nepřepadl. Ale na poslední chvíli ho zachytil vnuk a držel jej pevně přitisknutého ke dnu loďky, které se rychle plnilo starcovou krví. To už k nim přiveslovali zbývající muži a dokonali dílo. Mořská hladina se zbarvila do ruda. Žralok byl poražen.

Když o dva týdny později pořádali vesničané oslavou hostinu se stoly prohýbajícími se pečenými rybami, stařec mezi nimi chyběl. Jeho vnuk však naložil na talíř jeho nejoblíbenější druhy ryb a nesl je dlouhou cestu až ke kostelu. Tam je s úctou položil na dědův hrob, kde na kameni v záři zapadajícího slunce svítila zlatem tesaná slova:

Zemřel jako hrdina.

Mezi pohádkami

HOLUB VÁCLAV

Článek připravila Monika Peňáz Procházková
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Na jedné poštovní pobočce pracoval mladý a ve své práci ještě nezkušený pošťák Libor. Byl nervózní a pořád někam spěchal. Chtěl všechny dopisy a balíčky roznést co nejrychleji, aby na ně jejich adresáti nemuseli čekat, jenže pak dělal spoustu chyb – házel dopisy do schránek na špatných adresách, nebo třeba nějaký dopis upustil do louže bláta – zkrátka svým spěchem ztratil mnohem více času, než kdyby nespěchal.

Jednou zase takhle pospíchal a dokonce, aby ušetřil čas, nesl dopisy rovnou v ruce, místo v poštácké brašně. A co se nestalo? Zafoukal vítr, obálky mu z ruky vytrhl a ty se pošťákovi roztančily kolem hlavy jako sněhové vločky. Snažil se je chytat, ale byla jich spousta, a tak většina dopadla na zem. Pošťák si kecl doprostřed té hromady a složil hlavu do dlaní.

„Já jsem takové nemehlo,“ nadával si.

„Nejen nemehlo, ale zmatkař a potrhlík,“ ozvalo se mu nad hlavou. Pošťák se zadíval nad sebe, ale neviděl nikoho kromě holuba sedícího na plotě.

„No, co koukáš?“ promluvil holub: „Dokud jsme roznášeli dopisy my – holubi – nikdy takové zmatky a chyby nebyly.“

„To není možné... ty mluvíš?“ nechápal pořád mladík.

„Takže ty jsi nejen potrhlík, ale i natvrdlík,“ poškleboval se holub. „Když můžu dělat listonoše, můžu i mluvit.“

„Promiň, promiň já jen, že jsem se do teď s žádným mluvícím holubem nesetkal,“ omlouval se pošťák.

„Dobrá, dobrá.“ kývl hlavou holub. „Radši mi teď ale řekni, co budeš dělat? Takhle to přeci dál nejde, abys nosil zásilky jiným lidem a ti si pak na tebe stěžovali a na svoje dopisy dlouho čekali nebo se jich dokonce ani nedočkali.“

A tu pošťák opět posmutněl. „Já nevím. Asi pověsím poštáckou čepici na hřebík a najdu si jiné zaměstnání.“ „Utéct z boje umí každý,“ zavrkal nesouhlasně jeho opeřený společník. „Tak co mám dělat? Porad' mi,“ poprosil pošťák.

„V první řadě se mi představ. To tak kolegové dělávají, když spolu pracují. Já jsem Václav.“

„Těší mě, já jsem Libor. Ale proč říkáš kolegové? A spolu pracují?“ divil se Libor.

„Protože ti pomůžu a budu roznášet s tebou. Stejně mě to věčné poletování od ničeho k ničemu nebaví,“ řekl holub Václav a sletěl na zem, kde začal zobákem sbírat na zem spadlé dopisy.

„No to by bylo báječné,“ zaradoval se pošťák Libor.

„Ale musíš mi slíbit, že se uklidníš a přestaneš s dopisy lítat jako hadr na holi. Od létání tu budu já,“ vymínil si Václav a Libor to moc rád slíbil.

A tak byli na roznášení dva. Práci si rozdělili, a tak jim šla lépe od ruky – a od křídel. Libor četl adresy na dopisech, ty pak předal Václavovi, aby s nimi doletěl do příslušné domovní schránky a sám zatím roznesl jinou hromádku obálek. A když náhodou začal Libor zase spěchat a zmatkařit, dostal od Václava pěkný štípanec zobákem. A to mi věř,

že si potom takové uspěchané chování rozmyslel. Uklidnil se, přestal dělat chyby, a tak už se nikdy nestalo, že by někdo našel ve schránce dopis, který mu nepatří nebo který je špinavý nebo pomačkaný. S Václavem Libora práce i mnohem více bavila. Dokonce tak, že si společně prozpěvovali písničku. Kterou? No přece tu o pošťákovi, určitě ji znáš.

Jede, jede poštovský panáček, jede, jede poštovský pán...

Prokletí pocestného

18. část

Příběh napsal a připravil Jiří Šulc

Pocestný utíkajícího mladíka pozoroval a nejspíš znovu zvažoval své rozhodnutí. Báť jsem se, že kdyby měl po ruce svůj luk, tak by Dindiho ještě zastřelil. Pak se obrátil ke mně.

„Takové milosrdenství jsem už dlouho neviděl, to ti povím chlapče. S tím se dnes často nesetkáš. A z dobrého důvodu. Modli se k čemukoliv, v co věříš, aby se ti to jednoho dne nevyhmstilo...“

„Nemáme čas!“ přerušil jsem ho. „Musíme do vesnice!!!“

Podíval se mi přímo do očí a já ucítil tu moc jeho uhrančivého pohledu. Ale jen na krátký okamžik.

„Když říkáš, že musíme, tak musíme. Podrobnosti mi povíš cestou. Ale rád bych napřed měl zpátky svůj luk. A šípy. Určitě je budu potřebovat.“

Šli jsme lesem k vesnici tak rychle, jak to jen šlo. Pocestný celou cestu mlčel, zatímco já mu vyprávěl o spolčení fojta Orssila s bandity a jejich plánech na dnešní noc. Jestli ho ten zvrát událostí překvapil, nedal to na sobě znát, jak bylo jeho zvykem. Ale něco mi říkalo, že to tušil už od chvíle, co se s fojtem seznámil v hospodě.

Když jsme už měli vesnici na dohled, spatřili jsme světla z několika ohňů. Dostal jsem strach, že bandité zapalují domy, ale vzápětí mi došlo, že na to je světlo moc slabé. Muselo vycházet jen z několika pochodní. Zdálo se, že se lidé se světly shromáždili uprostřed vsi u velkého dubu.

„Teď musíme opatrně.“ řekl mi tiše Pocestný a zpomalil krok. Čím víc jsme se blížili, tím více příkrčeně šel a našlapoval čím dál tišeji. Následoval jsem ho a zkoušel jeho plížení napodobit, ale bez úspěchu. Nijak mě ale nekáral a dál jsme se tiše blížili směrem ke světlům ve vesnici.

Po chvíli jsme se už tiše kradli po vyšlapaných cestičkách mezi domy. Všude byl až nepřírozený klid a jen vzdálená světla byla náznakem, že se ve vesnici děje něco neobvyklého. Náhle Pocestný pozvedl ruku a já pochopil, že musím zastavit. Byly jsme už dost blízko na to, abychom se mohli podívat, co se ve vesnici děje. Abychom sami zůstali nespátráni, lehli jsme si pod vozík se slámou před námi.

Ukázalo se, že můj odhad byl správný. Zář ohňů nás dovedla na dohled středu vesnice. Blízko našeho dubu byl zbytek Kessarovi bandy. Více, než kolik jich k nám kdy pohromadě

dorazilo. Všichni seděli na koních a v rukách drželi plápolající pochodně. Tvořili půlkruhovou formaci, ve které svírali vesničany. Takže je bandité násilím vyhnali z postelí, přesně podle jejich plánu, aby mohli sledovat divadlo, které pro ně připravili Kessar a Orssil. To už začalo. Vůdce banditů a fojt stáli naproti sobě v malé mezeře mezi oběma skupinami, jeden seděl na koni, druhý stál na dřevěné bedně a hovořili spolu. Ještě jsme byli příliš daleko na to, abychom si je mohli pořádně poslechnout. Zachytil jsem však útržky vět, jako „Jestli ho schovává někdo z vás... Ujist'uji vás, že ne... Mí muži prohledávají les, ale já si myslím... Poslední šance...“. Bylo jasné, že vše se chystá velkému vyvrcholení, kdy bude hostinský Horthas odhalen, jako pomocník Pocestného a fojtův úhlavní nepřítel. Kdyby jen vůdce banditů věděl, že se skrývám tak blízko a svou vynucenou roli v té ohavné frašce nesehraji. Ale co se tedy bude dít místo toho?

Někteří vesničané se stihli ozbrojit. Spatřil jsem v několika rukách kosa, vidle a cepy. Nejspíš se probudili kvůli povyku venku sami, a tak sáhli po svých rolnických nástrojích. Nic jiného na obranu svých rodin a domovů neměli. A pak tu byli mladíci, kteří už odpoledne byli odhodláni se banditům postavit. Dokázal jsem si ale představit, že proti hordě zabijáků na koních se nikomu nechtělo příliš odporovat, i když jich bylo méně než vesničanů. Oheň byl největší hrozbou. Stačilo, aby začali lotři házet pochodně na nejbližší střechy, pokryté převážně slámou. Požár by se šířil na další domy velmi rychle a pro vesničany by to byla katastrofa, i když nakonec nikdo nezemřel.

„Nevypadá to dobře.“ pronesl Pocestný a když viděl můj vyděšený výraz, dodal: „Ale když se do toho teď vložím, dopadne to dobře.“

„Co chcete dělat?“ zeptal jsem se. Že by sám bojoval proti celé bandě a zvítězil bylo nemožné i pro něj. A navíc vesničané byly v nebezpečí. Jak je chtěl během boje chránit?

„Nejdřív se zbavím jejich vůdce.“ vysvětloval. „Bez jeho velení budou zmatkovat a vše bude snazší. Ale vesničané se také budou muset zapojit do boje. Snad se mi podaří dodat jim odvalu. Až těch lotrů skolím víc a tvoji lidé ji ukážou, že se nebojí, měl by se zbytek bandy dát na útěk.“

Plán to byl prostý, ale řekl jsem si, že nejspíš vyjde. Navíc, pro vesničany bude dobré, když se dnešní noci naučí se sami bránit. Pak se už nenechají vykořisťovat od žádné jiné bandy ničemů, která se může objevit v budoucnu. O tom ale nebyl čas uvažovat. Pocestný mi kývnutím hlavou do strany naznačil, že musíme ještě blíž. Proplížili jsme se do míst, kde domy stály blíže u sebe a opět zastavili. Tentokrát jsme se před nechtěnou pozorností skryli za malým přístřeškem pro dřevo. Pak se Pocestný znovu obrátil na mě.

„Tak, chlapče, tohle je tvůj úkryt. Zůstaň tu a já se o všechno postarám.“

„Jste si jistý, že to vyjde? Co když začnou zapalovat domy, nebo zaútočí na lidi?“

„S tím hlavu nelámej. Já udělám, co budu moci, ale ty budeš na konci tohotohle všeho důležitější. Musíš zůstat v bezpečí, abys lidem pověděl pravdu o fojtovi. Takže počkáš tady a vyjdeš až bude po všem. Jasně?“ Přikývl jsem, ale takový slib mu nestačil.

„Tam v lese jsi mi hodně pomohl. Ale nebudeme už víc pokoušet štěstí. Slib mi, že zůstaneš schovaný, ať se bude dít cokoliv.“ naléhal na mě.

„Zůstanu tady, ať se bude dít cokoliv. Slibuji.“ zopakoval jsem tak, jak si přál.

„Výborně.“ řekl ještě Pocestný a s lukem v ruce se odplížil pryč.

Zůstal jsem skrčený v úkrytu, ale jen čekat mi nestačilo. Byl jsem tak napnutý, že jen pár okamžiků se zdálo jako hodina. Opatrně jsem tedy vystrčil hlavu a sledoval Pocestného. Chvilí trvalo, než jsem si ho všiml. Pak vyšel zpoza jednoho z domů. Do luku měl vsazený šíp, ale tětívu nenapínal. Jen se tiše kradl od jednoho domu k druhému. Chvilí jsem se divil tomu, co dělá, ale pak mi došlo, že si hledá vhodné místo na střelení. Zastavil se za rohem

snad každého domu a zjišťoval, na kolik cílů má výhled. Dovedl jsem si představit, že ho to muselo rozčilovat. Domy ve vesnici byly postaveny bez náznaku pravidelnosti. Kdykoliv Pocestný vyhlédl zpoza jednoho rohu, musel spatřit kus dalšího domu, který mu překážel ve výhledu. Mohl se za domy sice snadno schovávat, běhat o jednomu k druhému, a tak bandity mást. Ale on měl spadeno na konkrétní cíl, jak vysvětlil. Nakonec vylezl po hromadě palivového dřeva až na střechu domu farmáře Evose. Dobrá volba, odtamtud by měl na náves dobře vidět, a snad i na vůdce banditů Kessara.

A pak jsem si všiml temného stínu, kradoucího se k Evosovu domu. Štíhlá postava šla tmou ladnými kroky naprosto neslyšně, ale najisto. Zvedla hlavu vzhůru k místu, kde se Pocestný připravoval k výstřelu. I když na neznámého nebylo dobře vidět, hned mi došlo, kdo je to. Jen jeden člověk, kterého jsem potkal, se dokázal plížit a nevydat žádný zvuk. Filtz! Kessar mu musel nařídít, aby pro všechny případy hlídal poblíž návsi. Pár skoků po dřevěných špalcích a už byl na střeše. Pocestný byl k němu zády a nebyl si vůbec vědom přítomnosti banditovo zabijáka za sebou. S klidem napnul tětivu a chystal se zastřelit jeho velitele.

Filtz neměl čas meškat. A já ještě méně. Zabiják byl schopen jedním rychlým pohybem vytáhnout dýku a hodit ji nic netušícímu Pocestnému do zad. Klekl jsem si na zem a začal hledat něco, co by mi pomohlo. A nahmatal jsem kámen. Dokonalé, řekl jsem si. Vyběhl jsem z úkrytu a hodil kamenem po Filtzovi. Nebyl jsem sice bojovník ani střelec, ale když v dětství máte na hraní k ruce hlavně kameny, naučíte se jimi házet velmi dobře. I tak se mi hod nepovedl tak, jak jsem si představoval. Filtz nebyl nejblíží a jeho štíhlá postava nebyla snadný cíl. Doufal jsem, že ho trefím do hlavy, ale místo toho se chytil za rameno. Ale stačilo to pro jeho rozptýlení.

Jakmile zaznělo zabijákovo „Au!“ Pocestný se hned otočil. Oba muži si pohlédli do očí, ale velmi krátce. Jejich reflexy byly příliš rychlé. Pocestný měl tětivu s šípem již napnutou, tak vystřelil. Filtz se pokusil uskočit, ale nestihl to úplně. Šíp se mu zapíchl do stehna. Upadl na střechu a sesunul se dolů na zem.

„Poplach!“ zakřičel a dal se na útěk. Pocestný opatrně našlapoval po střeše a pokoušel se ho z výšky znovu zasáhnout. Podruhé už ale štěstí neměl. Filtz byl i přes zranění rychlý, uskakoval do stran a mířil ke zbytku bandy. Přitom stále křičel: „Poplach! Přepadení! Je tady!“

Naše utajení bylo u konce. A pak se rozpoutal naprostý chaos.

Pokračování příště...

Bezpečné cesty®

PŘÍPRAVA PŘED JÍZDOU

**Před každou jízdou
by měl řidič zkontrolovat:**

**Nezapomeňte také
na sebe, řidiče.
Řidič by měl být odpočinitý,
zdravý a připravený.**

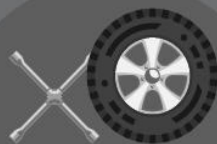
DOKLADY

řidičský a technický
průkaz

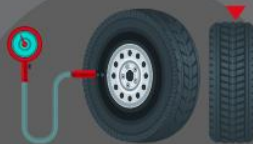
POVINNÁ VÝBAVA

lékárnička, trojúhelník,
vesty, (rezerva)

KOLA

utažené šrouby

PNEUMATIKY

tlak a hloubka dezénu

KAPALINY

palivo, olej, chladicí a brzdová
kapalina, ostřikovače

NÁKLAD

správné zajištění

VÝHLED

funkční světla a sčerače,
čistá okna a zrcátka

OČIŠTĚNÍ VOZU

bláto, sníh, led

Generální partner

ŠKODA

Partneři projektu

www.bezpecnecesty.cz

ZOMBÍK

píše a kreslí: Ondřej Frencl

TAK A UŽ MAM TĚCH
VTIPŮ NA MOJÍ
CHYBĚJÍCÍ NOHU DOST!

KDYŽ NEMŮŽU MÍT
ZPÁTKY SVOJÍ, TAK JSEM
SI SEHNAL ASPOŇ
NÁHRADNÍ...

NAKONEC JSEM SI
POŘÍDIL DŘEVĚNOU
NOHU, DĚLANOU PŘÍMO
NA MÍRU...

ALE TU MI PRO ZMĚNU
ZASE SEŽRALI
TERMITI !!!

16

NORMÁLNĚ SI
PŘEDSTAVTE, ŽE KDYŽ
UŽ JSEM HLEDÁNÍ TOHO
PSA CO MI UTEK S
NOHOU SKORO VZDAL ...

TAK SE PŘEDEMNOU
ZNIČEHONIC ZJEVIL!
NA NIC JSEM NEČEKAL
A ZAKOUSNUL JSEM SE
MU DO OBOJKU...

ODTÁHNUL MĚ AŽ DO
SVÝHO PELECHU.
A BYLA TAM!
I KDYŽ TEDA ZNAČNĚ
OHRYZANÁ...

STAČILO, ALE PÁR ROLÍ
IZOLEPY A SEŠÍVAČKA.
A TEĎ JE NOHA JAKO
NOVÁ !

17

ROZHODL JSEM SE
ROZVÍRIT VLNY POLITICKÉ
SCÉNY A ZALOŽIL JSEM SI
VLASTNÍ STRANU ...

JEDNÁ SE O STRANU ZA
PRÁVA ZOMBÍKŮ, VE
ZKRATCE SZPZ

MÁME OVŠEM PROBLÉM
SEHNAT ČLENY S CELÝM
MOZKEM...

OSTATNĚ, ASI JAKO
KAŽDÁ STRANA ...

18

**Internetový časopis KELTOVINY
vydává spolek KELTOVINY z Českých Budějovic.**

Redakční rada a dopisovatelé:

Martin Štulla, Pavla Štullová, Věra Melicharová, Martina Nováková,
Vítek Procházka, Kristýna Strnadová, Monika Peňáz Procházková,
Marie Ondová, Mária Kalincová, Lucie Volková, Martina Kovářová,
Kamila Prášková, Jurgen Lednický, Katka Hrabáková, Adam Kadmon,
Ondřej Frencl, Dagmar Wilčková, Lucie Volková, Jana Koláčková, ...

Použité fotografie a ostatní obrazový materiál:

Titulní strana: Simona Nagyová

Poslední strana: Martin Štulla

Ostatní fotografie jsou přímo se jménem autora v textu

**Uzávěrka dalšího čísla 15. dubna,
příští vydání časopisu 27. dubna**

POJĎTE S NÁMI DO STŘEDOVĚKU

Hledáme nové členy do našeho spolku Keltoviny,
kteří s námi budou bavit děti i dospělé
na historických kulturních akcích v našem programu.
Vše potřebné Vás naučíme, kostým zapůjčíme...
Věk zájemců by měl být od 14 do 30 let.
Nebojte se nám napsat pro další informace.

Pro bližší informace nás kontaktujte na přiložených kontaktech níže.
www.keltoviny.cz – www.facebook.com/keltoviny - email: keltoviny@seznam.cz